ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ : ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΑΛΛΕΣ ΜΑΛΑΚΙΕΣ – ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ

ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΑΛΛΕΣ ΜΑΛΑΚΙΕΣ

13 χρόνια πέρασαν από την πιο κρίσιμη πολιτική δολοφονία της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα ήταν η θεαματική κορύφωση της εγκληματικής δράσης της Χρυσής Αυγής, αλλά και η αρχή του τέλους της, ως οργάνωσης με αξιώσεις μαζικού πολιτικού φορέα. Η ελληνική αυτή ιδιαιτερότητα, η περίπτωση δηλ μιας απροκάλυπτα ναζιστικής συμμορίας που έφτασε να διεκδικεί κυβερνητικό ρόλο, σε αναντιστοιχία με το διεθνές μοντέλο του alt-right φορέα που ήδη προωθούσαν τμήματα του αστισμού ως εναλλακτική κυβερνησιμότητας, άγγιξε τα απώτερα όρια της, έχοντας εν πολλοίς ήδη εκπληρώσει το ρόλο που της ανατέθηκε: το μακρύ χέρι του κράτους στην εκστρατεία καταστολής των κοινωνικών διεργασιών που εκκινήθηκαν με την εξέγερση του 2008 και απειλούσαν να μπολιάσουν τις μικροαστικές αντιμνημονιακές αντιστάσεις με το ανατρεπτικό αντιεξουσιαστικό πνεύμα που έφεραν.

Η δολοφονική ενέδρα στον δηλωμένο αντιφασίστα Παύλο Φύσσα, εγκεκριμένη και συντονισμένη από την ηγεσία της Χρυσής Αυγής, ήταν η αφορμή για το ξήλωμά της από το κράτος (που προηγουμένως την είχε αβαντάρει αφειδώς σε όλα τα επίπεδα), καθώς το έγκλημα αυτό ήταν εκείνο που προξένησε το μεγαλύτερο ως τότε σοκ και αποτροπιασμό στην κοινωνία. Ήταν η θρυαλλίδα που ώθησε το κράτος να κινηθεί εναντίον της και ουσιαστικά να προβεί στον αυτοακρωτηριασμό του. Διότι το χέρι αυτό είχε παραμακρύνει και καρπάζωνε πλέον κυβερνητικούς βουλευτές μες στη βουλή και υπουργούς στο δρόμο. Παρά όμως τον αποδεκατισμό της ηγεσίας μετά τις συλλήψεις και την επακόλουθη αποψίλωση της βάσης λόγω της γενικής κατακραυγής και του φόβου των αντιποίνων, για όσους και όσες θυμούνται τι ακολούθησε στην πολύμηνη δίκη, η καταδίκη της δεν φάνταζε καθόλου δεδομένη. Για αυτήν ευτυχώς μερίμνησε ένα μαζικό και πολύμορφο

αντιφασιστικό κίνημα, το οποίο κατόρθωσε να καταστήσει την Χ.Α. υπόλογη σε ευρύτατα τμήματα της κοινωνίας και εξ αυτού να υποχρεώσει εν τέλει το βαθύ κράτος της δικαστικής εξουσίας να την καταδικάσει ως εγκληματική συμμορία.
Από την άλλη, δυστυχώς, στον αγώνα για αυτήν την ιστορική έκβαση αφιερώθηκε πολύ μεγάλο μέρος της ζωτικότητας του ανταγωνιστικού κινήματος, σε μια περίοδο που εδραιωνόταν η πολιτική ηγεμονία του νεοφιλελευθερισμού. Η Χρυσή Αυγή εκπλήρωσε το σκοπό της και μέσα από τα σίδερα και πλέον δεν υπήρχε ανάγκη για αυτήν. Ο καθυστερημένος (με την έννοια ότι μας ήρθε αργά) εγχώριος κοτζαμπάσικος θατσερισμός επέβαλε την ηγεμονία του απορροφώντας εν μέρει τη δεξαμενή των πρώην ψηφοφόρων της, πουλώντας τους την ίδια ρητορεία, στυλιζαρισμένη σε μοντέρνα alt right προπαγάνδα, ως ιδεολογικό περιτύλιγμα μιας υπόσχεσης προσωπικού βολέματος. Πρέσπες, προσφυγικό, Τουρκία, υπογεννητικότητα, τρομοκρατία, όλο το πακέτο που θέλουν να ακούσουν οι επίδοξοι ΟΠΕΚΕΠΕδες για να υποκριθούν τους πατριώτες όταν θα μασάνε μια μούφα επιδότηση. Ο φασίζων λόγος κανονικοποιήθηκε στο στόμα κουστουμάτων φλώρων της ΟΝΝΕΔ που πλασάρονταν ως στελέχη πρώτης γραμμής, αποσυνδέοντας τον τόσο από την παραδοσιακή εικόνα του γηραλέου χουντοβασιλικού, όσο και από κείνη του καραφλού σφίχτη σωματέμπορα.
Και φτάσαμε στο σήμερα, με τον ακροδεξιό οχετό να αναβλύζει από παντού, από τον “παροιμιώδη μέσο ανθρωπάκο”, ως ταυτοτικό φρονηματικό διακριτικό, που κατοχυρώνει τη θέση εκείνου ανάμεσα στους (wannabe) ευνοούμενους του καθεστωτικού νεποτισμού. Ένας ακραίος εμφυλιοπολεμικός λόγος, ξεπατικωμένος από τους νωματάρχες του ‘50, έχει αναχθεί σε τεκμήριο νομιμοφροσύνης.
Προτού η ρητορεία γίνει πολιτική, απαιτείται μια ανανεωμένη αντιφασιστική εγρήγορση, έξω από τα safe zones που βολευτήκαμε. Μία επώδυνη έξοδος από τα echo chambers που συνηθίσαμε να συζητάμε μεταξύ μας και μια θαρραλέα παρέμβαση στο δημόσιο διάλογο και χώρο επί παντός επιστητού, είναι ο μόνος δρόμος που έχουμε για να αναχαιτιστεί αυτή η εμφυλιοπολεμική ιδεολογική παλινόρθωση.
Κατεβαίνουμε στο δρόμο, Παρασκευή 18 Σεπτέμβρη, 7,00μμ στην Αγορά, διότι η μνήμη της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα συμπυκνώνει τους λόγους που έχει ο κόσμος να ξεμπερδέψει επιτέλους με τον Φασισμό. Και δεν έχουμε ακόμα ξεμπερδέψει.

13 χρόνια μετά τίποτα δεν τελείωσε
ΚΑΤΩ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ
Αντιφασιστική Πορεία 18/09 |19:00 στην πλατεία αγοράς
Αντιεξουσιαστική Κίνηση στα Χανιά

Αντιφασιστική Πορεία : Παρασκευή 18/09 | 18:00, Καμάρα – Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ούτε στη Βουλή – Ούτε στη φυλακή
Στους φασίστες ποτέ και πουθενά καμία σπιθαμή γης
13 χρόνια έπειτα από την εν ψυχρώ δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής, το φίδι δεν σταμάτησε να εκκολάπτεται. Η κοινωνική κατακραυγή γι' αυτήν την κορυφή του παγόβουνου ενός πλήθους μισαλλόδοξων, δολοφονικών και ρατσιστικών ενεργειών της Χ.Α. (πογκρόμ και δολοφονίες κατά μεταναστών, επιθέσεις σε κοινωνικούς χώρους και αγωνιστές κ.α.) ήταν το έναυσμα για το ποινικό ξήλωμα της οργάνωσης από την πλευρά του κράτους, που μέχρι τότε αβάνταρε την δράση της σε κάθε πεδίο.
Και φτάνουμε στο τώρα, όπου ο Ηλίας Κασιδιάρης αποφυλακίζεται στις 15 Σεπτέμβρη.
Όσο σημαντική κι αν ήταν αυτή η νίκη του αντιφασιστικού κινήματος με την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, η φασιστική απειλή του μίσους δεν σταμάτησε στιγμή να επανασυσπειρώνεται και με την ανάδυση νέων μορφωμάτων και να επωάζεται σαν αυγό. Κι αυτό γιατί δεν αφορά μονάχα συγκεκριμένα πρόσωπα και ομάδες αλλά μία ολόκληρη διαδικασία κανονικοποίησης του ακροδεξιού οχετού και ρητορικής.
Αντιδραστικές και ρατσιστικές θέσεις που πρότασσε η Χρυσή Αυγή έχουν υιοθετηθεί από το κυβερνών-κρατικό φάσμα μέχρι και σε σχεδόν ολόκληρο το πολιτικό συνονθύλευμα της κεντρικής πολιτικής σκηνής πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Αυτό μας δείχνει

πως ο ίδιος ο εκφασισμός της κοινωνίας έχει προχωρήσει με τον μισανθρωπισμό ως κύριο εκφραστή με τον ακροδεξιό λόγο να κανονικοποιείται σε σημείο που οι δολοφονίες και ο θάνατος, δηλαδή η ίδια η απώλεια ζωών, να έχει γίνει μία συνήθεια ή στην χειρότερη να σιγοντάρεται και να χειροκροτείται. Ειδικότερα, σε μία συνθήκη όπου ο πόλεμος είναι ήδη πιο κοντά από ποτέ και τα ανάλογα πολεμοχαρή και εθνικιστικά χαρακτηριστικά δοκιμάζονται.
Αυτό, όμως, δεν αποτελεί ελληνική ιδιαιτερότητα. Ήδη ολόκληρη η Ευρώπη βρίσκεται σε μία εντεινόμενη πολεμική προετοιμασία, με ό,τι μπορεί να σημαίνει αυτό από την αύξηση των πολεμικών δαπανών μέχρι την περιχαράκωση γύρω από τα έθνη-κράτη και την αύξηση του εθνικισμού και της ακροδεξιάς ως ρυθμιστής αυτής της συνθήκης. Αυτό, συμπαρασύρει και την εκλογική άνοδο των ακροδεξιών κομμάτων, όχι απλά ως μία αντισυστημική δύναμη αλλά και σαν τον θιασώτη αυτού που λείπει από το κράτος και την διαχείριση του, σε πλήρη σύμπνοια με το κεφάλαιο. Δεν είναι τυχαίο που οι νεοφιλελεύθερες αποχρώσεις κρατικής διαχείρισης ανά τον κόσμο, έχουν ως πρώτο στόχο να πλήξουν τα κοινωνικά κεκτημένα και αντιστάσεις στο εσωτερικό τους, έτσι ώστε οι όποιες “μεταρρυθμίσεις” σε βάρος της κοινωνικής βάσης να είναι όσο το δυνατόν πιο ανώδυνες χωρίς μεγάλο πολιτικό κόστος. Σε αυτό ως αποδιοπομπαίος τράγος στέκονται κοινωνικές ομάδες που συσπειρώνουν στο πρόσωπο τους τον λεγόμενο εσωτερικό εχθρό από πλευράς κράτους. Μετανάστ(ρι)ες, πρόσφυγες, ρομά, LGBTQI+, ΑΜΕΑ, κομμάτια της κοινωνίας που αντιστέκονται. Και οποιαδήποτε κοινωνική ομάδα φαντάζει διαφορετική σε σχέση με την κανονικότητα και τα πρότυπα τους.
Απέναντι στον ακροδεξιό οχετό και την παράλληλη πολεμική προετοιμασία που σκοπό έχει να μας βρει σε φέρετρα με μία ελληνική σημαία, χρειάζεται η συνεχής αντιφασιστική επαγρύπνηση με την ενεργή κοινωνική συμμετοχή. Ο αντιφασισμός δεν αποτελεί αρμοδιότητα συγκεκριμένων πολιτικών χώρων αλλά ολόκληρης της κοινωνικής βάσης. Όμως, πέρα από αυτό, υπάρχει ανάγκη για μία επαναστόχευση σχετικά με τα εργαλεία και τα μέσα που χρησιμοποιούνται, έτσι ώστε να δημιουργηθεί ακόμα μεγαλύτερη κοινωνική διείσδυση στον αντίποδα με την ακροδεξιά ρητορική, χωρίς να εξαντλείται σε έναν στείρο και ξύλινο πολιτικό λόγο. Γιατί όσο δεν παρεμβαίνουμε με αυτούς τους όρους, τόσο κερδίζει έδαφος η ακροδεξιά σε όλα τα πεδία. Ο αντιφασισμός, επομένως, αποτελεί καθημερινή υπόθεση και δεν

είναι ξεκομμένος από την εναντίωση στο ίδιο το κράτος, την πατριαρχία και στο κεφάλαιο που καλλιεργούν τον ίδιο τον φασισμό.
Κάλεσμα στην πορεία για τον 13ο χρόνο από την δολοφονία του Παύλου Φύσσα:
Συγκέντρωση | Πορεία – Παρασκευή 18/09 στις 18:00, Καμάρα.
– ΧΩΜΑ ΚΑΙ ΦΤΥΑΡΙ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΚΑΣΙΔΙΑΡΗ
ΚΙ ΕΝΑΝ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΚΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟ
– ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Το δικό μας ρολόι δεν ξεκίνησε ποτέ

Του Άγγελου Μητροκώτσα

Φυσικά και ζητωκραυγάσαμε σύσσωμοι εκείνη τη μέρα. Κομμουνιστ@, αναρχικ@, αριστεριστές, αντιεξουσιαστές, νοικοκυραίοι (όχι όλοι). Φυσικά και πήραμε τα πάνω μας από αυτή τη μεγαλειώδη νίκη επί του φασισμού, φυσικά και χαρήκαμε που οι εκπρόσωποί τους μπήκαν φυλακή και οι υπόλοιποι γύρισαν στις τρύπες τους να μαραζώσουν.

Και καλά κάναμε. Εκείνες οι δεκάδες χιλιάδες έξω απ' το Εφετείο δεν ήταν διακόσμηση. Δεν αποφάσισαν αυτοί την ποινή, αποφάσισαν όμως το νόημά της. Άλλο πράγμα να καταδικάζονται οι ναζί επειδή το θέλει ο Μητσοτάκης, κι εντελώς άλλο επειδή το απαιτεί η κοινωνία. Αυτή τη μάχη την κερδίσαμε και δεν την παίρνει πίσω κανείς.

Λιγότεροι όμως το αντιλαμβάνονται σήμερα, και ακόμη λιγότεροι το αντιλήφθηκαν τότε, ότι η αστική δικαιοσύνη και η αστική δημοκρατία έκαναν αυτό που υποσχέθηκαν να κάνουν και "ξεχρέωσαν". Έκαναν το θεσμικό τους καθήκον, καταδίκασαν την ηγεσία της Χρυσής Αυγής ως εγκληματική οργάνωση και έστειλαν

τους καταδικασμένους στη φυλακή. Και εννοείται δεν μιλάμε για πολιτική καταδίκη, επειδή είναι φασίστες, καταδίκη για (κάποια από) τα ποινικά αδικήματα που διέπραξαν.

Και έτσι, ούτε εφτά χρόνια μετά, ο αμετανόητος αρχιφασίστας Κασιδιάρης είναι ξανά ελεύθερος – και μάλιστα με τη σφραγίδα του κράτους. Ο Κασιδιάρης δεν δραπέτευσε, δεν πήρε χάρη, δεν βρήκε παραθυράκι. Βγήκε στις δώδεκα το μεσημέρι απ' τον Δομοκό έχοντας εκτίσει την ποινή του, με χαρτί και βούλα, με δεκάδες οπαδούς να τον χειροκροτούν στην πύλη, έχοντας ήδη ανακοινώσει κόμμα που θα στηρίζει (με το ίδιο νομικό παραθυράκι που εκμεταλλεύτηκε το 2023). Πολιτεύεται και πορώνει τους στόκους υποστηρικτές του. Νόμιμα. Καθαρός.

Αυτό φυσικά και δεν είναι κάποια αστοχία του συστήματος. Είναι η κανονική του λειτουργία. Η ποινή έχει αρχή και τέλος επειδή έτσι είναι φτιαγμένη: είναι λογαριασμός που κάποια στιγμή εξοφλείται. Εμείς όμως ποτέ δεν τους θέλαμε μέσα επειδή χρωστούσαν χρόνια στον Ποινικό Κώδικα. Ποτέ δεν τους θέλαμε μέσα. Τους πολεμάμε και τους καταδικάζουμε κοινωνικά επειδή είναι ναζί. Κι αυτό δεν ήταν ποτέ νομική απαίτηση, είναι πολιτική. Το κράτος τους δίκασε και τους καταδίκασε για ό,τι έκαναν. Εμείς τους καταδικάζουμε για ό,τι είναι και για ό,τι θέλουν να κάνουν. Κι αυτά τα δύο δεν είναι το ίδιο πράγμα: το πρώτο έχει ημερομηνία λήξης, το δεύτερο δεν έχει. Τη στιγμή που μεγάλο μέρος την κοινωνίας, αλλά και μεγάλο μέρος του κινήματος (χωρίς πάντα να το πει δυνατά όπως ο χώρος της αριστεράς) ανέθεσε μια πολιτική απαίτηση σε ένα δικαστήριο δεχτήκαμε μαζί και την ημερομηνία λήξης της ποινής που επέβαλε. Η ποινή λοιπόν έληξε σήμερα, στις δώδεκα.

Και μεις τι θα ζητάμε τώρα; Απ' την κυβέρνηση να τους βάλει κι άλλα χρόνια μέσα; Απ' το σύστημα να εξολοθρεύσει τον φασισμό, ενώ το ίδιο το σύστημα τον γεννάει; Και με τι εργαλείο, τέλος πάντων; Με αυστηρότερο Ποινικό Κώδικα; Ό,τι σφίξει για να πέφτουν βαρύτερες ποινές στους χρυσαυγίτες και τους φασίστες, θα πέσει και σε κάθε άλλον κρατούμενο, ποινικό και πολιτικό (και δεν πέφτει ποτέ ισόποσα). Δεν είναι δουλειά μας αυτή, δεν

είναι πολιτική θέση. Και είναι και παγίδα, το να πιστεύουμε ότι η φυλακή είναι η λύση. Με την ίδια λογική για το δημοκρατικό κράτος, αυτή είναι η λύση και για τους παρακτρεπόμενους αντιεξουσιαστές, αναρχικούς, κινηματικούς, φοιτητές, μαθητές. Κάθε φορά που ζητάμε από το κράτος περισσότερη αυστηρότητα, του δίνουμε εμείς οι ίδιοι το άλλοθι να την ασκήσει εκεί που το βολεύει.

Κανένα δικαστήριο και καμιά αστική δημοκρατία δεν πρόκειται να "πατάξει" τον φασισμό και να φέρει τις κρεμάλες που γκαρίζαμε (και ακόμα γκαρίζουμε) εμείς. Κι αυτό δεν είναι θέμα κακής πίστης ούτε θεσμικής ανεπάρκειας. Δεν είναι ότι "αλήτες πολιτικοί και δικαστές δεν κάνουν καλά τη δουλειά τους". Είναι ότι το κράτος δεν αντιπαρατίθεται ποτέ στον φασισμό, δεν στέκεται στην ίδια πλευρά του με "εμάς". Είναι μια εξουσία χωρισμένη από την κοινωνία, ένας μηχανισμός που την κυβερνά απ' έξω και από πάνω Κι έτσι, ο φασισμός δεν είναι το αντίθετο της κρατικής διαχείρισης. Είναι η εφεδρεία της. Και τα δύο ξεκινούν από την ίδια παραδοχή: ότι η κοινωνία δεν μπορεί να αποφασίζει μόνη της για τη ζωή της, ότι χρειάζεται κάποιον από πάνω – ειδικούς, αγορές, "αναγκαιότητες", αρχηγούς – να της πει τι γίνεται, ό,τι χρειάζεται την ετερονομία – μία κοινωνία που φτιάχνει η ίδια τους θεσμούς της, αλλά τους βιώνει σαν να της δόθηκαν απ' έξω, από τον θεό, τη φύση, την Ιστορία ή την οικονομία, κι έτσι δεν μπορεί να τους αμφισβητήσει. Όσο ζούμε έτσι, ο φασισμός θα έχει πάντα κάτι να πουλήσει, γιατί προσφέρει νόημα ακριβώς εκεί που η διαχείριση δεν προσφέρει κανένα: έθνος, αίμα, εχθρός, πατρίδα, ηρωικό παρελθόν. Όταν η πολιτική έχει καταντήσει management και ο πολίτης θεατής, το μόνο που του δίνει ακόμα η ακροδεξιά είναι η αίσθηση ότι ανήκει κάπου και ότι υπάρχει κάποιος να φταίει. Γι' αυτό, κάθε φορά που αναθέτουμε το αντιφασιστικό ζήτημα σε δικαστήρια, τροπολογίες και κυβερνήσεις, δεν κάνουμε απλώς μια τακτική επιλογή που "δεν έπιασε". Αναπαράγουμε τη συνθήκη πάνω στην οποία πατάει ο φασισμός: ότι κάποιος άλλος θα αποφασίσει για μας.

Η Χρυσή Αυγή διώχθηκε όταν έπαψε να είναι χρήσιμη και έγινε ρίσκο. Όσο έδερνε μετανάστες κι έσπαγε πάγκους στις λαϊκές, όσο στοχοποιούσε αντιφασίστες στο δρόμο και διχοτομούσε την κοινωνία την άφηναν στην ησυχία της – κι όχι μόνο: αστυνομία, κανάλια και υπουργοί την περιποιούνταν. Όταν όμως η κοινωνία ξεκίνησε να αντιδρά, όταν συσπειρώθηκε και μαζικά αντιπαρατάχθηκε στη φασιστική απειλή, μαζικά ξέσπασε και απαίτησε την απομάκρυνση και την καταπολέμηση της, τότε το κράτος άρχισε να ξύνεται ανήσυχο γιατί το κόστος της ανοχής έγινε μεγαλύτερο από το κόστος της δίωξης. Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα ήταν η αφορμή, όχι η αιτία. Το κράτος έκοψε ένα χέρι που είχε αρχίσει να το χτυπάει στο πρόσωπο. Το κεφάλι που σκέφτεται δεν το άγγιξε, γιατί το κεφάλι είναι δικό του.

Και κάτι ακόμα, που το πληρώνουμε μέχρι σήμερα: απ' όλη αυτή την ιστορία το κράτος βγήκε νικητής, επειδή την φασιστική απειλή στα μάτια του μικροαστού (στη νοοτροπία, δεν κάνω αναφορά σε επίπεδο εισοδήματος) την ξεφορτώθηκε αυτό. Για μεγάλο μέρος της κοινωνίας – και κυρίως για τον κυρ-Παντελή που ανησυχούσε αλλά δεν ήθελε και να ανακατευτεί – η υπόθεση έκλεισε υποδειγματικά: υπήρξε απειλή, υπήρξε δίκη, υπήρξε καταδίκη, η δημοκρατία αμύνθηκε και νίκησε. Η φασιστική απειλή τσακίστηκε στα χέρια του ικανού κράτους. Κι από τη στιγμή που το ζήτημα θεωρήθηκε λυμένο θεσμικά, όσοι συνέχιζαν να το θέτουν στον δρόμο είναι ταραχοποιά στοιχεία που δεν λένε να ησυχάσουν.

Γι' αυτό και η απαγόρευση, η φυλάκιση μερικών, δεν είναι αντιφασισμός. Είναι διαχείριση. Ο φασισμός δεν είναι ένα κόμμα με σήμα και καταστατικό που το κλείνεις με μια τροπολογία. Ο φασισμός είναι εθνικισμός, ρατσισμός, κατάσταση εξαίρεσης, βία ως πρωτογενής συνθήκη, θανατοπολιτική. Απομάκρυνση του ανεπιθύμητου και Άουσβιτς. Είναι κοσμοθεωρία που στάζει μέσα στον κυρίαρχο λόγο μέχρι που κανείς δεν την ακούει πια σαν ακραία. Και κυρίως είναι εν δυνάμει κυβερνησιμότητα: κάθεται εκεί, έτοιμος να προσφέρει λύσεις στο λαό και στο κράτος τη μέρα που το κράτος θα τις χρειαστεί και ο λαός θα έχει

απελπιστεί. Το “ο φασισμός τσακίζεται στους δρόμους” και το “ούτε σπιθαμή γης στους φασίστες” δεν είναι πιασάρικες ατάκες που τις πετάνε πέντ’ έξι αναρχο-καυλωμένα (σκληροπυρηνικούς / παθιασμένους έφηβους). Είναι πολιτική θέση. Πολιτική θέση για το πώς μια κοινωνία να αντιτάσσεται στον φασισμό.

Ξεκινάει από μια παραδοχή που δεν είναι καθόλου βολική για κάποιους: ο φασισμός γεννιέται απ’ το σύστημα, αλλά γίνεται λαίλαπα απ’ την ίδια την κοινωνία. Απ’ τον λαό ψηφίζεται, απ’ τον λαό παίρνει ισχύ στον δρόμο. Δεν πέφτει με αλεξίπτωτο, δεν είναι τέρας που ήρθε απ’ αλλού. Βγαίνει απ’ τη διπλανή πόρτα. Αν το πρόβλημα ήταν πεντακόσιοι αγροίκοι με μαύρα μπλουζάκια, τότε όντως θα το έλυνε μια δικογραφία. Επειδή όμως δεν είναι αυτό, δεν το λύνει.

Ο φασισμός δεν θέλει απλώς ψήφους ή ακόλουθους. Θέλει κοινωνική νομιμοποίηση. Διψάει σπαρακτικά να καταλάβει “σπιθαμές γης”, δηλαδή δημόσιο έδαφος. Θέλει να κατακλύσει τον δημόσιο χώρο: τις πλατείες, τους δρόμους, στις γειτονιές, στα σχολεία, στους χώρους δουλειάς, τις κερκίδες, τα σχόλια κάτω από κάθε ανάρτηση, θέλει να κατακτήσει δημόσιο. Και δεν το κάνει για την αισθητική. Το κάνει γιατί ακριβώς εκεί είναι που παίρνει βήμα, εκεί χτίζεται η ισχύς να αποκλείσει, να απομακρύνει και τελικά να εξολοθρεύσει όποιον κρίνει ανεπιθύμητο. Ο δρόμος δεν είναι το σύμβολο της κυριαρχίας, είναι η υποδομή της. Όποιος ελέγχει ποιος περπατάει στις έντεκα το βράδυ στην πλατεία, ελέγχει ποιος υπάρχει στη γειτονιά, και όποιος ελέγχει ποιος υπάρχει στις γειτονιές κρίνει ποιος πρέπει να εξολοθρευτεί για να “καθαρίσει” η κοινωνία.

Άρα το “ούτε σπιθαμή” δεν είναι μεταφορά, είναι κυριολεξία. Κάθε κομμάτι δημόσιου χώρου που καταλαμβάνει το φασιστικό αίσχος είναι χώρος που χάνεται το δικαίωμα στην ύπαρξη του μετανάστη, του ΛΟΑΤΚΙ+ ατόμου, του ΑμεΑ, του ανεπιθύμητου, του διαφορετικού. Και κάθε χώρος που δεν τον παίρνουν είναι χώρος που μένει ανοιχτός και δημόσιος, και κοινωνικός. Αυτό είναι όλο κι όλο το επίδικο.

Και το “στους δρόμους” σημαίνει πολύ συγκεκριμένα πράγματα, και τα περισσότερα δεν είναι καθόλου του θεάματος ή της βίας. Ο δρόμος είναι αγορά – με την αρχαία σημασία: ο τόπος όπου μια κοινωνία γίνεται ορατή στον εαυτό της και διαρκώς αποφασίζει ποια είναι. Άμα τον αδειάσουμε, θα τον γεμίσει όποιος περισσέψει.Η ιδιώτευση, το να γυρίσει ο καθένας στο σπίτι, στην οθόνη και στα δικά του και να καταγγέλλει επετειακά ότι νικήσαμε τον φασισμό δεν είναι ουδέτερη επιλογή· είναι η πρώτη νίκη τους, και τη δίνουμε τζάμπα.

Σημαίνει, άρα, ότι ο φασισμός τσακίζεται με διαρκή παρουσία στον δημόσιο χώρο, με στέκια – ανοιχτούς, ελεύθερους κοινωνικούς χώρους που λειτουργούν, με συνελεύσεις, πολιτικά καφενεία, πολιτιστικές και πολιτικές εκδηλώσεις, με περιπολίες και με πορείες, με τη δημιουργία της νοοτροπίας στο άτομο οτι αποτελεί μέρος της κοινωνίας και δεν ζει έξω από αυτή και τα κοινά, ότι ο δημόσιος χώρος είναι ο χώρος στον οποίο ζει και συναναστρέφεται και άρα είναι ζωτικής σημασίας να τοποθετείται δημόσια και να τον προστατεύει.

Σημαίνει ότι ο αντιφασισμός πρέπει να έχει υποκείμενο που ζυμώνεται από τα κάτω, που συνειδητά επιλέγει να είναι αντιφασίστ@. Αυτό δεν διδάσκεται και δεν επιβάλλεται, δεν βγαίνει αντιφασίστας με εγκύκλιο, με ημερίδα ή με ανακοίνωση συλλόγου, γιατί κανείς δεν χειραφετείται με ετερόνομα μέσα. Αντιφασιστική κουβέντα σε ένα σχολείο δεν πρόκειται να κάνουν ούτε ο διευθυντής, ούτε οι γονείς. Θα τη σηκώσουν οι παρέες μέσα στο σχολείο ή δεν θα γίνει. Κάθε άλλο είναι σαν να βάζεις την εκκλησία και την αστυνομία να κάνουν κήρυγμα κατά των ναρκωτικών.

Και σημαίνει αυτοκριτική, αλλιώς γίνεται φετίχ. Άστοχες αντιφασιστικές δράσεις στον δρόμο δεν είναι ουδέτερες. Χρειάζεται έρευνα πριν και μετά, χρειάζεται να μη δουλεύουμε για την προβολή της δράσης και τη φωτογραφία, και χρειάζεται να μη στηριζόμαστε σε κάποιο γενικό κλίμα αντιφασιστικής νομιμοποίησης – γιατί το κλίμα αυτό μπορεί πάντα να αλλάξει, και μάλιστα γρήγορα.

Και τώρα; Δεν είναι βασικά “τώρα”. Τα τελευταία χρόνια βλέπουμε τις φασιστικές και εθνικιστικές ομάδες να ξεθαρρεύουν ολοένα και περισσότερο, βλέπουμε και την πανευρωπαϊκή άνοδο των κοινοβουλευτικών ακροδεξιών κομμάτων, βλέπουμε τον αυταρχισμό των κρατών της Δύσης και την Ανατολής, βλέπουμε την θανατοπολιτική και την εξολόθρευση στη Γάζα. Η αποφυλάκιση του Κασιδιάρη απλώς μας χτυπάει ένα ακόμα καμπανάκι: ότι όπως πήρε ισχύ όχι από κάποιο τέρας αλλά από απολύτως συνηθισμένους ανθρώπους – γείτονες, συναδέλφους, ψηφοφόρους των μεγάλων κομμάτων, τηλεθεατές που κάθε βράδυ έτρωγαν ρατσιστικό μίσος στις ειδήσεις των εννιά –έτσι και τώρα ο φασισμός χτυπάει ξανά την πόρτα του ελληνικού πολιτικού προσκηνίου και θέλει να ξαναμπεί μέσα, να συσπειρώσει γύρω από αυτό το ένα πρόσωπο.

Και το αστείο είναι, τι ζητάμε τώρα απ’ την αστική δημοκρατία; Να τον ξαναβάλει φυλακή; Μα γιατί, αφού εξέτισε την ποινή του; Μα γιατί, αφού δεν έχει ξαναδιαπράξει βιαιοπραγίες, δολοφονίες, ξυλοδαρμούς, απειλές; (Ακόμα. Και πάντα στα μάτια της δικαιοσύνης.) Να τον κόψει απ’ τις εκλογές; Το πάλεψε ήδη το 2023 με μια φωτογραφική τροπολογία, και να τος σήμερα να βγαίνει απ’ την πύλη λέγοντας ότι βρέθηκε η φόρμουλα. Δεν πρόκειται να του κλείσουν τον δρόμο, γιατί ο δρόμος δεν κλείνει από τα πάνω. Άρα, απ’ το να το παίζουμε αντιστασιακοί και να μοιρολογάμε “Καληνύχτα Κεμάλ”, καλό θα ήταν να το βάλουμε καλά στα μυαλά μας: καμιά δικαιοσύνη και καμιά αστική δημοκρατία δεν θα πατάξει τον φασισμό για χάρη μας. Στην καλύτερη θα τον απομακρύνει άμα το παρακάνει – και θα τον ξαναφέρει τη μέρα που θα τον χρειαστεί.

Ο ηρωικός αντιφασισμός του ’40 έχει εξαντλήσει τα όριά του. Ούτε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πρόκειται να επανιδρυθεί ούτε η πηγάδα του Μελιγαλά να ξαναλειτουργήσει. Αλλά ούτε και το Εφετείο πρόκειται να μας λύσει το πρόβλημα. Γιατί ο φασισμός δεν είναι εισβολέας, είναι ενδεχόμενο. Είναι μία από τις απαντήσεις που μπορεί να δώσει στον εαυτό της μια κοινωνία που δεν αποφασίζει η ίδια για τη ζωή της, τη στιγμή που τα πράγματα ζορίζουν. Η μόνη πραγματική εγγύηση απέναντί του δεν είναι νόμος,

τροπολογία ή απαγόρευση. Είναι μια κοινωνία που έχει μάθει να θεσμίζει μόνη της τη ζωή της και δεν ψάχνει κανέναν να αποφασίσει στη θέση της. Αυτό δεν κατακτιέται με απόφαση, χτίζεται καθημερινά, και χάνεται το ίδιο εύκολα.

Άρα το ερώτημα δεν είναι τι θα ζητήσουμε τώρα απ' το κράτος. Είναι τι θα φτιάξουμε ώστε αυτά που πουλάει ο Κασιδιάρης κι ο κάθε Κασιδιάρης να μη βρίσκουν αγοραστές. Βγήκε σήμερα επειδή τελείωσε το ρολόι της ποινής του, που μέτραγε αντίστροφα από πριν καν ολοκληρωθεί η δίκη. Εμείς πρέπει να καταλάβουμε, αν λεγόμαστε αντιφασίστες, πως το δικό μας ρολόι δεν ξεκίνησε ποτέ και άρα δεν σταματάει σήμερα.

Κάλεσμα σε πορεία για τα 13 χρόνια από την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση(Ιωάννινα)

13 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

13 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής στο Κερατσίνι. Η δολοφονία αυτή σηματοδότησε το ξήλωμα της ναζιστικής οργάνωσης, ηγετικά στελέχη της οποίας βρέθηκαν στη φυλακή ως εγκληματική οργάνωση.

Το αντιφασιστικό κίνημα και κυρίως το πιο δυναμικό κομμάτι του που επέμενε, πολύ πριν την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, να

αντιμετωπίζει με βία την παρουσία των ναζί στο δημόσιο χώρο, θα πρέπει να βρίσκεται σε μία διαρκή εγρήγορση. Δεν είναι μόνο η Χρυσή Αυγή, που δεν έχει εξαφανιστεί εντελώς ούτε ο εν γένει ακροδεξιός, φασιστικός και εθνικιστικός χώρος στον οποίο ανήκε. Ο χώρος αυτός, το πιο «δρομίσιο» κομμάτι του, αποτελείται σήμερα από πολλές μικρές ομάδες, κυρίως πιτσιρικάδων φασιστών, που ξεπηδούν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, προσπαθώντας να κάνουν αισθητή την παρουσία τους, αν και τις περισσότερες φορές τρώνε τα μούτρα τους.

Η πλειοψηφία του ακροδεξιού χώρου, όμως, έχει εδραιωμένη παρουσία σε όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής. Έτσι, όντας γρανάζι ούτως ή άλλως στη μηχανή του μεταπολιτευτικού κράτους της δεξιάς, έχει επιλέξει να φορέσει τα καλά του και να πιάσει τα στασίδια της βουλής. Συμμετέχει ενεργά στην άσκηση της εξουσίας μέσα από την κανονικοποίηση του ακροδεξιού λόγου στη βουλή και στα μίντια, μέσα από την νομοθετική και την δικαστική εξουσία και φυσικά με την στελέχωση των σωμάτων ασφαλείας και κυρίως της αστυνομίας και του λιμενικού με φασιστικά καθάρματα και παρακρατικά σκουπίδια. Γλείφτες και ρουφιάνοι, τηλεμάντες και τηλεπωλητές, όπως ο Βορίδης, ο Πλεύρης και ο Γεωργιάδης, έχουν απορροφηθεί από την μεγάλη (ακρο)δεξιά οικογένεια της ΝΔ.

Αυτή η συμμετοχή στην άσκηση της εξουσίας γίνεται με την σιωπηρή ή ενεργή συμμετοχή ενός μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας, κάτι όμως που παρατηρείται και σε πλανητικό επίπεδο. Η εντεινόμενη κρίση, οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική, ενεργειακή, υγειονομική, περιβαλλοντική, φέρνει μαζί της πληθυσμούς υποταγμένους που συστρατεύονται με τα συμφέροντα των ελίτ, στρέφοντας όλη τους την οργή σε ανθρώπους καταπιεσμένους. Είτε πρόκειται για μετανάστες-πρόσφυγες είτε πρόκειται για άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό είτε για ρομά είτε για κάθε τι διαφορετικό, αυτές οι κατηγορίες ανθρώπων δαιμονοποιούνται και μετατρέπονται στον εύκολο στόχο πάνω στον οποίο συσσωρεύονται οι κατηγορίες για αλλοίωση του πολιτισμού, για την οικονομική εξαθλίωση, για την

κοινωνική κρίση που βιώνουμε.

Αυτή η διάχυση του ακροδεξιού λόγου επιφέρει και μία ανεξέλεγκτη δράση ενός χύμα ακροδεξιού υποκειμένου, το οποίο οργανώνεται αυθόρμητα και λειτουργεί υποστηρικτικά προς τα σώματα ασφαλείας και το κράτος. Αυτή η δράση κρίνεται σήμερα σαφώς πιο επικίνδυνη από την δράση μικρών και διάσπαρτων φασιστικών ομάδων. Το χύμα ακροδεξιό υποκείμενο έχει εμφανιστεί μαζικά σε πολλές περιπτώσεις, ένα υποκείμενο που θα πουλούσε άνετα ελληνική φιλοξενία για τουριστική κατανάλωση, αλλά βαράει τον ξυπόλητο άνθρωπο στο ψαχνό, ενώ παράλληλα εκμεταλλεύεται την εργασία των φτωχών ξένων εργατών γης σε διάφορα μέρη της χώρας όπως και στα μεγάλα εργοστάσια κοτόπουλου – και όχι μόνο – στην Ήπειρο. Οι τύποι αυτοί είναι κατά τα φαινόμενα μακρινοί απόγονοι του Ξένιου Δία μόνο όταν πέφτει το ζεστό χρήμα ή πρέπει να σκύψουν το κεφάλι μπροστά σε κάποιον ισχυρό.

Ο ρατσισμός, αναπόσπαστο κομμάτι του φασισμού και της ακροδεξιάς, αποτελεί μία από τις βάσεις συγκρότησης των εθνών κρατών και κυρίως αυτών που συγκροτούνται πάνω στο δίκαιο του αίματος και της φυλής. Ειδικά ο δυτικός πολιτισμός, έχοντας κυριαρχήσει πλανητικά τους τελευταίους πολλούς αιώνες βασισμένος στο αίμα και στην καταπίεση άλλων λαών μέσα από την αποικιοκρατία, αντιμετωπίζει τον εαυτό του ως το ύψιστο σημείο της ανθρώπινης ιστορίας.

θεωρούμε ότι σήμερα το ζήτημα της Παλαιστίνης ειδικά μαρτυρά αυτή την πραγματικότητα του δυτικού ρατσισμού με εκκωφαντικό τρόπο. Όπως κάποτε ήταν οι Εβραίοι, ανέστιοι και περιπλανώμενοι, αυτοί που δαιμονοποιούνταν στην ευρωπαϊκή επικράτεια, διώκονταν, δολοφονούνταν κι αντιμετωπίζονταν ως ξένο σώμα μέχρι να φτάσουμε στην Τελική Λύση και στο Ολοκαύτωμα, έτσι σήμερα δαιμονοποιούνται οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί, καθώς και άλλοι λαοί της Ασίας και της Αφρικής. Η αποικιοκρατική και δολοφονική δομή του Ισραήλ, που αντιμετωπίζεται από τους δυτικούς ως ο πιο πιστός σύμμαχος στην μάχη κατά του Άραβα Άλλου, έχει μετατρέψει την Μέση

Ανατολή σε μία μάχη χαρακωμάτων της Δύσης κατά της Ανατολής. Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού εγγράφεται πάνω σε αυτήν την συνθήκη ως η επιτομή της ρατσιστικής, αποικιοκρατικής και δολοφονικής τακτικής της Δύσης κατά του διαφορετικού, που απειλεί την συνοχή, την κυριαρχία και την ανωτερότητα του πολιτισμού της. Πώς λοιπόν να πάρουμε στα σοβαρά τις ανησυχίες του «δημοκρατικού τόξου» πανταχού της γης (όπως πρόσφατα με την εκλογική νίκη του AfD στο κρατίδιο Σαξονία-Άνχαλτ της ανατολικής Γερμανίας), όταν οι πολιτικές των κυρίαρχων «δημοκρατικών» ελίτ έχουν στρώσει το έδαφος για την συνεπακόλουθη ενίσχυση της ακροδεξιάς σε όλα σχεδόν τα ισχυρά κράτη του κόσμου;

Ένα αντιφασιστικό κίνημα που θέλει να σταθεί αντάξιο των σύγχρονων συνθηκών θα πρέπει να συνεχίσει να διαθέτει μαχητικότητα και αποφασιστικότητα απέναντι σε κάθε προσπάθεια των ναζί, των ακροδεξιών και των φασιστών να διεκδικήσουν τον δημόσιο χώρο, όποια προβιά κι αν φοράνε. Θα πρέπει παράλληλα να στέκεται δίπλα στους φτωχούς και κατατρεγμένους ανθρώπους και σε όσους βιώνουν την καταπίεση από την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. Θα πρέπει, όμως, επίσης να αρθρώσει αντιπολεμικό λόγο και να σταθεί αλληλέγγυο στην Παλαιστίνη αλλά και σε κάθε λαό που συντρίβεται από την πολεμική μηχανή των κρατών. Η αλληλοβοήθεια των απλών ανθρώπων, η επίθεση στα συστήματα καταπίεσης, η αντιπολεμική μάχη μέσα σε κάθε κράτος αλλά και διεθνώς, το τσάκισμα των φασιστών και των ρατσιστών, η ενίσχυση της; αλληλεγγύης με τους κολασμένους της γης, είναι ο δικός μας αντιφασισμός.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18-09-2026 | 18:00 | ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΥ
ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

Κάλεσμα σε πορεία για τα 12 χρόνια από την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα – Χειρονομία Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ, ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ, ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

12 χρόνια συμπληρώνονται φέτος από τη δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα από τάγμα εφόδου της Χρυσής Αυγής στο Κερατσίνι. Η δολοφονία αυτή σηματοδότησε το ξήλωμα της ναζιστικής οργάνωσης, ηγετικά στελέχη της οποίας βρέθηκαν στη φυλακή ως εγκληματική οργάνωση, αν και έχουν αρχίσει ήδη να αποφυλακίζονται ενώ ακόμα δικάζεται η υπόθεση σε δεύτερο βαθμό.

Το αντιφασιστικό κίνημα και κυρίως το πιο δυναμικό κομμάτι του που επέμενε, πολύ πριν την καταδίκη της Χρυσής Αυγής, να αντιμετωπίζει με βία την παρουσία των ναζί στο δημόσιο χώρο, θα πρέπει να βρίσκεται σε μία διαρκή εγρήγορση. Δεν είναι μόνο η Χρυσή Αυγή, που δεν έχει εξαφανιστεί εντελώς ούτε ο εν γένει ακροδεξιός, φασιστικός και εθνικιστικός χώρος στον οποίο ανήκε. Ο χώρος αυτός, το πιο «δρομίσιο» κομμάτι του, αποτελείται σήμερα από πολλές μικρές ομάδες, κυρίως πιτσιρικάδων φασιστών, που ξεπηδούν σε διάφορα μέρη της Ελλάδας, προσπαθώντας να κάνουν αισθητή την παρουσία τους, αν και τις περισσότερες φορές τρώνε τα μούτρα τους.

Η πλειοψηφία του ακροδεξιού χώρου, όμως, έχει εδραιωμένη παρουσία σε όλα τα πεδία της καθημερινής ζωής. Έτσι, όντας γρανάζι ούτως ή άλλως στη μηχανή του μεταπολιτευτικού κράτους της δεξιάς, έχει επιλέξει να φορέσει τα καλά του και να πιάσει

τα στασίδια της βουλής. Συμμετέχει ενεργά στην άσκηση της εξουσίας μέσα από την κανονικοποίηση του ακροδεξιού λόγου στη βουλή και στα μίντια, μέσα από την νομοθετική και την δικαστική εξουσία και φυσικά με την στελέχωση των σωμάτων ασφαλείας και κυρίως της αστυνομίας και του λιμενικού με φασιστικά καθάρματα και παρακρατικά σκουπίδια. Γλείφτες και ρουφιάνοι, τηλεμάντες και τηλεπωλητές, όπως ο Βορίδης, ο Πλεύρης και ο Γεωργιάδης, έχουν απορροφηθεί από την μεγάλη (ακρο)δεξιά οικογένεια της ΝΔ.

Αυτή η συμμετοχή στην άσκηση της εξουσίας γίνεται με την σιωπηρή ή ενεργή συμμετοχή ενός μεγάλου κομματιού της ελληνικής κοινωνίας, κάτι όμως που παρατηρείται και σε πλανητικό επίπεδο. Η εντεινόμενη κρίση, οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική, ενεργειακή, υγειονομική, περιβαλλοντική, φέρνει μαζί της πληθυσμούς υποταγμένους που συστρατεύονται με τα συμφέροντα των ελίτ, στρέφοντας όλη τους την οργή σε ανθρώπους καταπιεσμένους. Είτε πρόκειται για μετανάστες-πρόσφυγες είτε πρόκειται για άτομα με διαφορετικό σεξουαλικό προσανατολισμό είτε για ρομά είτε για κάθε τι διαφορετικό, αυτές οι κατηγορίες ανθρώπων δαιμονοποιούνται και μετατρέπονται στον εύκολο στόχο πάνω στον οποίο συσσωρεύονται οι κατηγορίες για αλλοίωση του πολιτισμού, για την οικονομική εξαθλίωση, για την κοινωνική κρίση που βιώνουμε.

Αυτή η διάχυση του ακροδεξιού λόγου επιφέρει και μία ανεξέλεγκτη δράση ενός χύμα ακροδεξιού υποκειμένου, το οποίο οργανώνεται αυθόρμητα και λειτουργεί υποστηρικτικά προς τα σώματα ασφαλείας και το κράτος. Αυτή η δράση κρίνεται σήμερα σαφώς πιο επικίνδυνη από την δράση μικρών και διάσπαρτων φασιστικών ομάδων. Το χύμα ακροδεξιό υποκείμενο έχει εμφανιστεί μαζικά σε πολλές περιπτώσεις, όπως πρόσφατα στην Κρήτη με την άφιξη προσφύγων από την Αφρική. Τα άθλια αυτά καθάρματα, που πουλάνε κρητική φιλοξενία για τουριστική κατανάλωση, αλλά βαράνε τον ξυπόλητο άνθρωπο στο ψαχνό, ενώ παράλληλα εκμεταλλεύονται την εργασία των φτωχών ξένων εργατών γης στο Τυμπάκι του Ηρακλείου για παράδειγμα, όπως και στη

Μανωλάδα ή στα μεγάλα εργοστάσια κοτόπουλου στην Ήπειρο, είναι όπως κι όλοι οι υπόλοιποι ελληνάρες σε άλλες περιοχές, μακρινοί απόγονοι του Ξένιου Δία μόνο όταν πέφτει το ζεστό χρήμα ή πρέπει να σκύψουν το κεφάλι μπροστά σε κάποιον ισχυρό.

Ο ρατσισμός, αναπόσπαστο κομμάτι του φασισμού και της ακροδεξιάς, αποτελεί μία από τις βάσεις συγκρότησης των εθνών κρατών και κυρίως αυτών που συγκροτούνται πάνω στο δίκαιο του αίματος και της φυλής. Ειδικά ο δυτικός πολιτισμός, έχοντας κυριαρχήσει πλανητικά τους τελευταίους πολλούς αιώνες βασισμένος στο αίμα και στην καταπίεση άλλων λαών μέσα από την αποικιοκρατία, αντιμετωπίζει τον εαυτό του ως το ύψιστο σημείο της ανθρώπινης ιστορίας.

Θεωρούμε ότι σήμερα το ζήτημα της Παλαιστίνης μαρτυρά αυτή την πραγματικότητα του δυτικού ρατσισμού με εκκωφαντικό τρόπο. Όπως κάποτε ήταν οι Εβραίοι, ανέστιοι και περιπλανώμενοι, αυτοί που δαιμονοποιούνταν στην ευρωπαϊκή επικράτεια, διώκονταν, δολοφονούνταν κι αντιμετωπίζονταν ως ξένο σώμα μέχρι να φτάσουμε στην Τελική Λύση και στο Ολοκαύτωμα, έτσι σήμερα δαιμονοποιούνται οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί, καθώς και άλλοι λαοί της Ασίας και της Αφρικής. Η αποικιοκρατική και δολοφονική δομή του Ισραήλ, που αντιμετωπίζεται από τους δυτικούς ως ο πιο πιστός σύμμαχος στην μάχη κατά του Άραβα Άλλου, έχει μετατρέψει την Μέση Ανατολή σε μία μάχη χαρακωμάτων της Δύσης κατά της Ανατολής. Η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού εγγράφεται πάνω σε αυτήν την συνθήκη ως η επιτομή της ρατσιστικής, αποικιοκρατικής και δολοφονικής τακτικής της Δύσης κατά του διαφορετικού, που απειλεί την συνοχή, την κυριαρχία και την ανωτερότητα του πολιτισμού της.

Ένα αντιφασιστικό κίνημα που θέλει να σταθεί αντάξιο των σύγχρονων συνθηκών θα πρέπει να συνεχίσει να διαθέτει μαχητικότητα και αποφασιστικότητα απέναντι σε κάθε προσπάθεια των ναζί και των φασιστών να διεκδικήσουν τον δημόσιο χώρο. Θα πρέπει παράλληλα να στέκεται δίπλα στους φτωχούς και κατατρεγμένους ανθρώπους και σε όσους βιώνουν την καταπίεση από την κυριαρχία του κράτους και του κεφαλαίου. Θα πρέπει,

όμως, επίσης να αρθρώσει αντιπολεμικό λόγο και να σταθεί αλληλέγγυο στην Παλαιστίνη αλλά και σε κάθε λαό που συντρίβεται από την πολεμική μηχανή των κρατών. Η αλληλοβοήθεια των απλών ανθρώπων, η επίθεση στα συστήματα καταπίεσης, η αντιπολεμική μάχη μέσα σε κάθε κράτος αλλά και διεθνώς, το τσάκισμα των φασιστών και των ρατσιστών, η ενίσχυση της αλληλεγγύης με τους κολασμένους της γης, είναι ο δικός μας αντιφασισμός.

Αντιφασιστική Συγκέντρωση/Πορεία : 18-09-2025, 18:00 Περιφέρεια Ηπείρου

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ
(Ανοιχτή συνέλευση κάθε Πέμπτη στις 8μμ στον ΕΚΧ Αλιμούρα)

Ανταπόκριση από την Αντιφασιστική πορεία στην Μπολόνια στις 9/11/2024

Της Α

Χθες, 9 Νοεμβρίου 2024, καλέστηκε στην Μπολόνια μάζωξη του πατριωτικού δικτύου με κεντρικό σύνθημα: ‘Riprendiamoci Bologna – Contro degrado, spaccio e violenza’. Την επιστροφή, δηλαδή, της κόκκινης πόλης στα χέρια των φασιστών, με στόχο να ‘καθαρίσει’ από την βρωμιά, την βία και την διακίνηση. Με την έννοια της βρωμιάς βέβαια, υπάρχει μία σύνδεση με το βαθύτερο μίσος που τρέφουν οι συγκεκριμένοι άνθρωποι για την αύξηση του προσφυγικού (και μεταναστευτικού) πληθυσμού που πάντα θα βρίσκει ένα σπίτι στην Μπολόνια και θέτονται στο στόχαστρο.

Εντός του φασιστικού μπλοκ πρωτοστατούσαν οι CasaPound,

νεοναζιστική οργάνωση και πρώην πολιτικό κόμμα – οπαδοί του Μουσολίνι και νοσταλγοί της φασιστικής σφαγής που διαπράχθηκε στον σταθμό τρένων της Μπολόνια στις 2 Αυγούστου του 1980. Μία το λιγότερο ντροπιαστική διαδήλωση, στο κέντρο της πόλης και μάλιστα λίγα βήματα από τον συγκεκριμένο σιδηροδρομικό σταθμό, τον τόπο δηλαδή του τότε εγκλήματος.

ΠΟΙΟΣ ΟΜΩΣ ΕΔΩΣΕ ΑΔΕΙΑ ΣΕ ΤΕΤΟΙΑ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑ ΝΑ ΠΑΡΕΛΑΣΟΥΝ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΑΤΕΡΜΟΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΡΟΥΣΗΣ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ;

Μα φυσικά η προοδευτική και αριστερή διοίκηση της πόλης. Τι ειρωνεία. Πόσο πια μπορεί η κυβέρνηση της Μελόνι να κατεδαφίσει κάθε ηθική αξία; Πόσο να ισοπεδώσουμε οτιδήποτε δεν θυμίζει την Ιταλία του Μουσολίνι;Φυσικά και μία τέτοια κίνηση δεν θα μπορούσε παρά να λάβει την απάντηση που της άρμοζε. Χιλιάδες αντιφασίστ(ρι)ες βγήκαν στους δρόμους της πόλης για να δώσουν ένα ηχηρό μήνυμα. Ο φασισμός των εθνικιστικών ομάδων δεν θα παρελάσει στο κέντρο της πόλης. Η μεγάλη (από τις 2) αντιφασιστική μάζωξη ξεκίνησε από την Piazza Del Nettuno, μπροστά στο μνημείο των πεσόντων παρτιζάνων και έκανε τον γύρο της πόλης για να καταλήξει πανηγυρικά στο ίδιο σημείο, κάποιες ώρες μετά.

Παρά τις συγκρούσεις και όλες τις εντάσεις που ακολούθησαν μεταξύ αστυνομίας και αντιφασιστ(ρι)ών όταν τα 2 μπλοκ ξεκίνησαν να πλησιάζουν στο ύψος του Parco della Montagnola, το τελικό αποτέλεσμα ήταν να σταματήσει το φασιστικό μπλοκ να κινείται προς το κέντρο. Η πορεία τους δεν ολοκληρώθηκε. Το αντιφασιστικό μπλοκ, βρέθηκε αποκλεισμένο και περιτριγυρισμένο από τεράστιο όγκο αστυνομικών δυνάμεων εντός του πάρκου, αλλά συνέχισε να αντιστέκεται μέχρι να καταστήσει σαφές πως η φασιστική ύπαρξη και απειλή δεν έχει καμία θέση στους δρόμους της πόλης. Η Μπολόνια ήταν και θα παραμείνει μία πόλη εκ διαμέτρου αντίθετη σε τέτοιες ιδεολογίες. Ανήκει στους ανθρώπους και στην πολυμορφία της.

– ΜΠΟΛΟΝΙΑ ΠΟΛΗ ΚΑΘΑΡΗ ΑΠΟ ΦΑΣΙΣΤΕΣ!

– ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ.

– ORA E SEMPRE RESISTENZA!

Παραπομπές:

https://zic.it/lantifascismo-e-nelle-strade-assediata-la-sfilata-nera-di-patrioti-e-casapound/?fbclid=IwY2xjawGdkRpleHRuA2FlbQIxMAABHRgrdt1mbofqzk_0EfC4OwiZRyw3cx7Y93mS4AD8Ni4qVAitmfhxTfKfjg_aem_FlLq1TXBdtS6yN7Q7O7gsQ

Υλικό Βίντεο:

https://www.instagram.com/reel/DCL5b2FtvcF/?igsh=MXBnMTBpOGhvN

G03aw%3D%3D&fbclid=IwY2xjawGdk8tleHRuA2FlbQIxMAABHYQjFrQR3Y6Bk5kaPL3a30G8qM7ELjbxuNwStcJ2f1LmFYtVjVVUPbuD5A_aem_IGyQGpYahVHT5uQAzSfagg

https://www.instagram.com/reel/DCKOJ6usppp/

Το Χρονικό των Ρατσιστικών πογκρόμ στην Αγγλία τον Αύγουστο κ η αντίδραση του Αντιφασιστικού κινήματος

Του Α.Χ.

Μετάφραση Ιωάννα Σπάη

Πηγή : Unicorn Riot

Μια βίαιη και ξενοφοβική φυλετική εξέγερση διέσχισε διαφορά μέρη της Αγγλίας από τις 30 Ιουλίου έως τις 7 Αυγούστου. Τα θανατηφόρα μαχαιρώματα τριών κοριτσιών στις 29 Ιουλίου στο Σάουθπορτ χρησιμοποιήθηκε από την ακροδεξιά ως δικαιολογία για να εξαπολύσουν το μίσος τους στους δρόμους του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η παραπληροφόρηση, οι εικασίες κι οι λαθεμένοι ισχυρισμοί για την εθνικότητα, θρησκεία και το μεταναστευτικό καθεστώς του επιτιθέμενου δημιούργησε ένα λανθασμένο αφήγημα ότι ο δολοφόνος ήταν Μουσουλμάνος, αιτών άσυλο ο οποίος είχε καταφτάσει πρόσφατα στην Αγγλία με πλοίο.

Ακόμα κι όταν αποκαλύφθηκε η αλήθεια ότι ο ύποπτος ήταν ένας 17χρονος Χριστιανός γεννημένος στο Κάρντιφ, οι ταραχοποιοί- υπό το πρόσχημα αφρικανών του ριζών – διεύρυναν τις επιθέσεις τους στους μη λευκούς και τις μειονότητες.

Χρονοδιάγραμμα των επιθέσεων:

30 Ιουλίου: Οι επιθέσεις ξεκίνησαν στο Σάουθπορτ όταν περίπου 70 άνθρωποι, οι οποίοι αρχικά μαζεύτηκαν έξω από το τζαμί, σύντομα έγιναν εκατοντάδες και ξεκίνησαν να επιτίθενται στο τζαμί με πέτρες κι άλλα βλήματα.

31 Ιουλίου: Βία εξαπολύθηκε στο Λονδίνο, το Άλντερσοτ, το Μάντσεστερ και το Χάρτπουλ καθώς ξενοδοχεία που φιλοξενούσαν αιτούντες άσυλο δέχτηκαν επίθεση μεταξύ και άλλων στόχων.

2 Αυγούστου: Ταραχοποιοί επιτέθηκαν σε μη λευκούς ανθρώπους και συγκρούστηκαν με την αστυνομία στο Σάντερλαντ και το σαββατοκύριακο που ακολούθησε ήταν το ζενίθ της φασιστικής εξέγερσης.

3 Αυγούστου: Υπήρξαν ταραχές και ρίψεις βομβών μολότοφ στο Μπρίστολ, Μπέλφαστ, Χαλ, Λιντς, Μάντσεστερ και Στοουκ-ον-τρεντ. Μια βιβλιοθήκη κάηκε στο Λίβερπουλ και στο Μπλακπουλ πανκιά πηγαίνοντας σε φεστιβάλ μουσικής αντιμετώπισαν τους ρατσιστές ταραχαποιούς.

4 Αυγούστου: Ρατσιστικός όχλος εμφανίστηκε στο Γουέιμουθ, Τάμγουορθ, Μπόλτον, Μίντλεσμπρο με κουκουλοφορεμένους φασίστες σπάζοντας παράθυρα των σπιτιών μεταναστών και φωνάζοντας ρατσιστικά συνθήματα. Στο Ρόθερχαμ, ο όχλος προσπάθησε να στραφεί στους αιτούντες άσυλο που διέμεναν σε μια αλυσίδα ξενοδοχείων και προσπάθησαν να τους κάψουν ζωντανούς.

5 Αυγούστου: Οι τελευταίες σοβαρές ταραχές εμφανίστηκαν στο Μπέλφαστ, το Νταρλινγκτον, το Μπέρνλεϊ, το Πλίμουθ και το Μπέρμιγχαμ.

6 Αυγούστου: Η κατάσταση γρήγορα αποκλιμακώνεται.

7 Αυγούστου: Αντιφασιστικές κινητοποιήσεις προκύπτουν σε όλη την Αγγλία.

Ακροδεξιές συνομωσίες, Ταραχοποιοί και Ζιονιστές-Φασίστες.

Το ακροδεξιό αφήγημα που πυροδότησε τις ρατσιστικές ταραχές έχει κοινά χαρακτηριστικά της λευκής υπεροχής -κατά της μετανάστευσης και της πολυπολιτισμικότητας. Αυτό το ξέσπασμα επιθέσεων του όχλου πήραν μια μορφή κατά του κατεστημένου, μέσω του ευρωσκεπτικισμού και της θεωρίας της νέας τάξης πραγμάτων συσχετιζόμενη με το μύθο της χαμένης εθνικής υπερηφάνειας.

Ρατσιστικές θεωρίες όπως η "Μεγάλη Αντικατάσταση" και "ο εκφυλισμός του Δυτικού Πολιτισμού" είναι σημαντικοί πυλώνες για την υποστήριξη αυτής της ατζέντας. Μουσουλμάνοι, μη λευκοί, μετανάστες, εκτρώσεις, έμφυλοι αγώνες και παρόμοια άλλα θέματα δαιμονοποιούνται και παρουσιάζονται ως τη woke κουλτούρα και ισχυρίζονται ότι είναι ένοχοι για την οικονομική ύφεση μεγάλων μερών της Βρετανικής κοινωνίας, η οποία στην πραγματικότητα έχει φτάσει στο ναδίρ εξαιτίας της φτωχοποίησης και του κοινωνικού κανιβαλισμού των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και των αποσυντιθεμένων κοινωνικών δεσμών.

Αυτή η εκρηκτική μίξη, που εξαπλώθηκε από τα mainstream μέσα με καμία εναλλακτική, πάνω από τη τελευταία δεκαετία, έχει διαμορφώσει έναν ατομικιστικό μηδενισμό. Ιδιαίτερα ευαίσθητη είναι η νεολαία της Ευρώπης, η οποία προσπαθεί να γεμίσει το κοινωνικοπολιτικό κενό ενώ υποστηρικτές του φυλετικού πολέμου όπως ο Nigel Farage, Tommy Robinson κι ο Έλον Μασκ προκήρυξαν ότι "ο εμφύλιος πόλεμος είναι αναπόφευκτος" στο Χ, πρώην Twitter, την επομένη του μαχαιρώματος των τριών κοριτσιών.

Ο Ρόμπινσον έγραψε στα κοινωνικά του δίκτυα : **"Κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν προειδοποιήθηκε"**. Έχω προειδοποιήσει σχετικά με αυτό εδώ και χρόνια." Ο Ρόμπινσον είναι συνιδρυτής της EDL, μιας οργάνωσης στα έμπροσθεν των ακροδεξιών κινητοποιήσεων στην Αγγλία για πάνω από την τελευταία δεκαετία

και ένας ιδιαίτερος υποκινητής ταραχών.

Ακόμη κι αν οι ακροδεξιές ομάδες που συγκεντρώθηκαν προσπάθησαν να αποφύγουν την ευθύνη για τις ταραχές και προσπάθησαν να κρυφτούν πίσω από αυθόρμητη μη οργανωμένη προσέγγιση όχλου έτσι ώστε να μην αντιμετωπίσουν τις συνέπειες, ο Ρόμπινσον κι η ισλαμοφοβική EDL είχαν την μεγαλύτερη επίδραση στα καλέσματά τους. Οι "συμμορίες του Ρόμπινσον" ήταν μια έκφραση, ευρέως γνωστή, για να ορίσουν αυτούς τους όχλους κατά τη διάρκεια της εβδομάδας των ταραχών.

Ο Ρόμπινσον είναι επίσης συνδεδεμένος με την Ισραηλινή ατζέντα τόσο στην Αγγλία όσο και στις ΗΠΑ. Ο EDL συνεργάζεται με το ισλαμοφοβικό JDL στην Αγγλία, που έχει ιδρύσει ο φασίστας Ισραηλινός Μειρ Καχαν, ο οποίος υποστήριξε τον πλήρη αφανισμό, εκτοπισμό και εθνική κάθαρση της Παλαιστίνης.

Ο Ρόμπινσον είναι επίσης συνδεδεμένος με το ίδρυμα Quilliam, ένα ακροδεξιό think tank που τώρα έχει κλείσει, το οποίο έχει παράσχει λίστες από "εξτρεμιστές μουσουλμάνους" στη Βρετανική Κυβέρνηση κι ιδρύθηκε από οργανώσεις, που επένδυσαν σε παράνομη κατασκευή Ισραηλινών εγκαταστάσεων κι υποστήριξαν οικονομικά τους Φίλους του IDF. Οι διασυνδέσεις του με Αγγλοσαξονικές και Ζιονιστικές φασιστικές ομάδες διεθνώς έριξαν φως στην παγκοσμιοποίηση της Ισλαμοφοβίας και του ρατσισμού.

"Αυτό που έχουμε δει είναι ότι ακροδεξιοί influencers πυροδοτούν μια ρατσιστική μειονότητα αυτής της χώρας με στόχο τη βία κατα Μουσουλμάνων και προσφύγων." είπε ο Άλεξ Ρόμπερτς, οικοδεσπότης του podcast για την ακροδεξιά, "12 Rules for What".

Μια δηλητηριώδης μίξη από ξενοφοβία, που σιγομαγειρευόταν για χρόνια, όπλισε τα χέρια των ταραχοποιών. Ο Ρόμπερτς είπε, **"περισσότερο από ποτέ, αυτή ήταν η έκφραση μιας μετα-οργανωτικά ακροδεξιάς, που δεν διευθυνόταν από καμία οργάνωση. Αυτό το έκανε δύσκολο στους αντιφασίστες να απαντήσουν, επειδή**

είναι δύσκολο να καταλάβουμε που ένα ακροδεξιό κάλεσμα θα κερδίσει δημοτικότητα από τα ακροδεξιά ον-λάιν πλήθη.”

Αντιρατσιστές κατακλύζουν τους δρόμους ανά τη χώρα.

Το πολυπρόσωπο αντιρατσιστικό κύμα το οποίο εν τέλει κατέκλυσε πόλεις σε όλη την Αγγλία στις 7 Αυγούστου ξεπέρασε τα πολιτικά ιδεώδη και εισήγαγε ένα σώμα κοινοτήτων, μεταναστών και συμμοριών του δρόμου ως ένα ενωμένο αντιφασιστικό μέτωπο. Αυτό το νέο σημείο ανάφλεξης προστίθεται στην πολιτική κληρονομιά δράσεων κι αγώνων κατά του ρατσισμού ενώ διαφέρει από το παραδοσιακό, απομονωμένο πολιτικό ακτιβισμό.

“Αυτό ήταν από τα χειρότερα ξεσπάσματα ρατσιστικών ταραχών για πάνω από έναν αιώνα.” δήλωσε ο Ρόμπερτς και “ **οι μεγάλης κλίμακας αντιφασιστικές κινητοποιήσεις έφεραν στο προσκήνιο περισσότερη αυτοπεποίθηση. Καθοδηγούνταν από την αποστροφή της ρατσιστικής βίας κι επιθυμίας με σκοπό την υπεράσπιση των κοινοτήτων.”**

Πολλοί συμμετέχοντες των αντιρατσιστικών συγκεντρώσεων σημείωσαν ότι πιστεύουν ότι η χρονική στιγμή των ταραχών χρησιμοποιήθηκε επίσης ως ένας τρόπος να καταστρέψουν την

αποτελεσματικότητα των συνεχών πορειών υπέρ της Παλαιστίνης που συγκέντρωσαν μαζικά τους ανθρώπους στους δρόμους.

Και όπως ο Ρόμπερτς σημειώνει **“ οι ακροδεξιοί κατά κόρον κράτησαν απόσταση κατά τη διάρκεια των μεγάλων κινητοποιήσεων “** πράγμα το οποίο τον οδήγησε να καταλήξει ότι **“οι αντιφασίστες χρειάζεται να είναι περισσότερο οξυδερκείς σε αυτό που χτίζουν, να χτίσουν ένα κίνημα με προοπτική.”**

Ένας διοργανωτής από τους Hackney Anarchists με το ψευδώνυμο Blade Runner, περιέγραψε στο Unicorn Riot τι έζησαν στους δρόμους του Λονδίνου κατά τη διάρκεια των ταραχών και το πολιτικό κλίμα μέχρι τη πρώτη εβδομάδα του Αυγούστου.

“Μερικοί από εμάς από την τοπική συλλογικότητα αποφάσισαν να παρευρεθούν στο Trans Pride, οργανώνοντας τη δική μας περιφρούρηση για να έχουμε το νου μας στους φασίστες. (Το Trans pride έλαβε χώρα στην καρδιά του Λονδίνου στις 27 Ιουλίου, 3 μέρες πριν ξεκινήσουν οι ταραχές) Η πορεία ήταν κι αυτή τη χρονιά μαζική και δεν ανησυχούσα ιδιαίτερα για τις εκδηλώσεις Ρόμπινσον στην πλατεία Τραφαλγκαρ εξαιτίας της μαζικότητας της πορείας. Αργότερα έμαθα από κάποιον από την συλλογικότητά μου ότι η διαδρομή της πορείας έπρεπε να αλλάξει σε συνεργασία με τις αρχές ώστε να αποφευχθεί να συμπέσει με τις εκδηλώσεις Ρόμπινσον, που επίτηδες διοργανώθηκαν για την ίδια μέρα και τοποθεσία (πλατεία Τραφαλγκαρ). Μετά διαβάσαμε στις ειδήσεις ότι στην πορεία συμμετείχαν 55.000 άνθρωποι, ενώ στις εκδηλώσεις Ρόμπινσον περίπου 15.000. Παρόλο που οι φασιστικές εκδηλώσεις είχαν πλήρη κάλυψη από τον Τύπο για αρκετές μέρες, μαζί με μια αξιοθρήνητη συμμετοχή 5.000 αριστερών που οργανώθηκε από το απεχθές SWP και το μέτωπό τους Ενάντια στο Ρατσισμό, το Trans Pride αγνοήθηκε ευρέως από τις ειδήσεις με μόνο σύντομες αναφορές.”

Σύντομα, διαδόθηκε η είδηση ότι αυτές οι φασιστικές ταραχές γίνονταν σε όλο το Ηνωμένο Βασίλειο. Σε ελάχιστες περιπτώσεις, οι αντιπαραθέσεις με αντιφασιστικές ενέργειες φάνηκαν να ευνοούν τους φασίστες, κάτι που δυσκόλεψε κάποιους. Αμέσως

μετά, άρχισαν συζητήσεις στην τοπική μου συλλογικότητα σχετικά με την οργάνωση είτε τοπικά είτε σε συντονισμό με άλλες ομάδες. Ακούσαμε ότι η Συνέλευση Antifa του Λονδίνου αντιμετώπιζε εσωτερικά ζητήματα και ίσως να μην μπορούσε να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, κάτι που λίγο πολύ επιβεβαιώθηκε αργότερα από την απουσία τους από τη διοργάνωση.Ανακοινώθηκαν πολλές τοπικές συνελεύσεις και η ομάδα μας αποφάσισε να χωριστεί σε δύο ή τρεις για να παρευρεθεί σε όλες. Πήγα με μερικούς άλλους σε μια συνέλευση στο Βόρειο Λονδίνο, όπου υπήρχε ευρέως διαδεδομένη υποψία φασιστικής διείσδυσης λόγω της είδησης ότι μια ομάδα συνομιλίας του Signal είχε παραβιαστεί. Η συνάντηση ήταν χαοτική και τελικά αντιπαραγωγική, έληξε σε λιγότερο από 90 λεπτά λόγω περιορισμών χώρου, χωρίς να ληφθούν αποφάσεις παρά μόνο να ακολουθηθεί το σχέδιο που είχαν θέσει οι συνήθεις ομάδες της αριστερής πρωτοπορίας. Διοργανώθηκαν αρκετές αντιδιαδηλώσεις για να απαντήσουν στις πολυάριθμες τοποθεσίες όπου οι φασίστες είχαν ανακοινώσει ότι θα διαμαρτυρηθούν κατά των εγκαταστάσεων υποστήριξης της μετανάστευσης. Παρακολούθησα το μεγαλύτερο με ανθρώπους από την τοπική μου συλλογικότητα και δεν υπήρχαν εκδηλώσεις, ούτε εμφανίσεις φασιστών πουθενά».

Μια συμμαχία ομάδων κατά του gentrification παρείχε μια δήλωση που συνοψίζει τη λευκή υπεροχή ως τη ρίζα που γέννησε τους ρατσιστικούς όχλους ενάντια στους μετανάστες που δημιούργησαν «**ακμάζουσες τοπικές οικονομίες σε όλο το Λονδίνο και σε ολόκληρο το Ηνωμένο Βασίλειο**».

Είπαν ότι η κοινοτική άμυνα είναι μια πράξη συλλογικής φροντίδας και ότι μια «**συνεχιζόμενη φασιστική εξέγερση**» είναι αναπόφευκτη «**μέχρι να αντιμετωπιστεί αποφασιστικά η ανισότητα, έως ότου οι επενδύσεις σε υποβαθμισμένες γειτονιές αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη και έως ότου οι γειτονιές μας δεν ξεπουληθούν πλέον από τους κράτος σε επενδυτές ακινήτων».**

Ένα μέλος της συμμαχίας, ο Kernow Goldfinger, τόνισε στη δήλωσή του ότι «**η άμυνα και η ανθεκτικότητα της κοινότητας**

βρίσκονται στο επίκεντρο αυτού που κάνουμε. Οι πρόσφυγες αξίζουν να ενσωματωθούν σε προϋπάρχουσες κοινότητες, αντί να εξαναγκάζονται σε φορτηγίδες φυλακών και ερειπωμένα ξενοδοχεία, να υποβάλλονται σε κρατική βία και να κινδυνεύουν από ρατσιστικές επιθέσεις όχλου. Οι αυστηρότερες ποινές, τα γρήγορα δικαστήρια, η αυξημένη αστυνομική καταστολή και η επιτήρηση δεν θα βοηθήσουν κανέναν και φοβόμαστε ότι αυτά σύντομα θα στραφούν στις κοινότητές μας και σε όσους αγωνίζονται για ένα καλύτερο μέλλον».

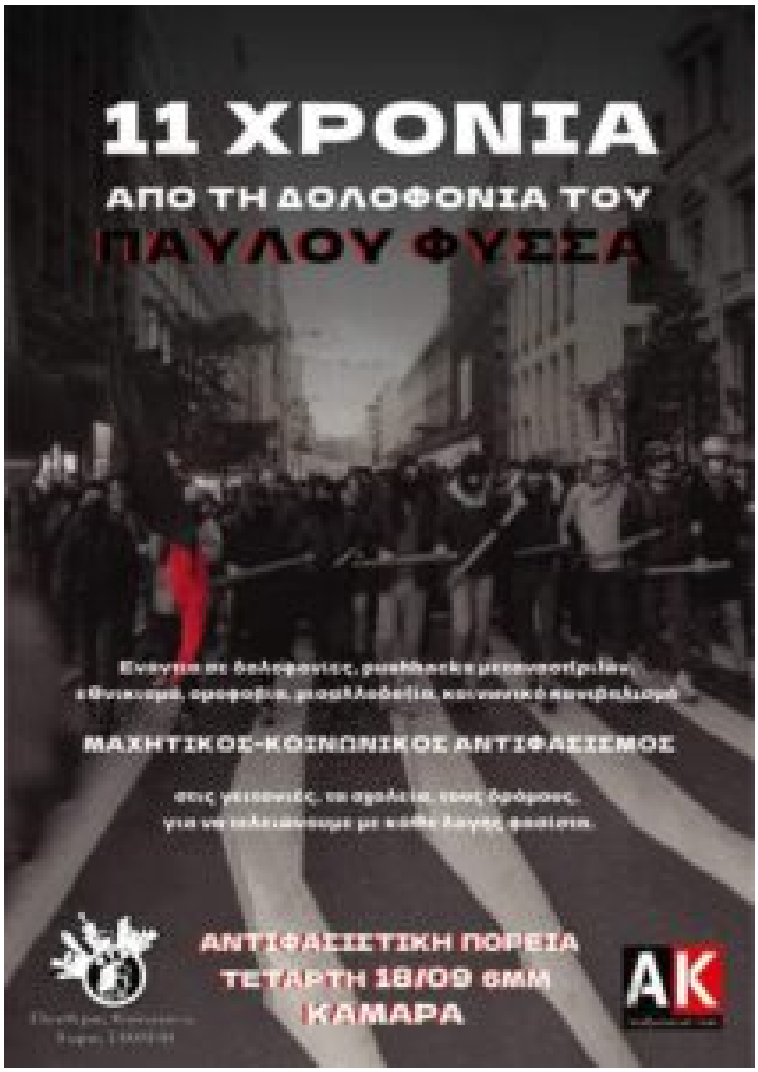
Τουλάχιστον 1.280 άτομα συνελήφθησαν και 796 άτομα κατηγορήθηκαν για συμμετοχή στις ταραχές. Ένα 12χρονο αγόρι στο οποίο δόθηκε εντολή παραπομπής για 12 μήνες ήταν το νεότερο άτομο που καταδικάστηκε στην Αγγλία. Η μεγαλύτερη ποινή ήταν 9 χρόνια που επιβλήθηκε σε έναν 27χρονο στο Ρόδερχαμ για βίαιη αναταραχή, οπλοκατοχή σε δημόσιο χώρο και απόπειρα εμπρησμού με σκοπό να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του. Οι περισσότερες από τις ποινές ήταν κατά μέσο όρο 24 μήνες για βίαιη διαταραχή.

Σε απάντηση στις ταραχές, το κράτος ξεκίνησε έναν κατασταλτικό νέο νόμο που ονομάζεται Εθνικό Πρόγραμμα Βίαιων Διαταραχών. Οι υπερασπιστές της πολιτικής ελευθερίας και οι αντιφασίστες ισχυρίζονται ήδη ότι αυτός ο νέος νόμος θα στραφεί εναντίον των κοινοτήτων και των μειονοτήτων που υποτίθεται ότι προστατεύει.

Μια ευρέως διαδεδομένη άποψη στο Λονδίνο είναι ότι η καταστολή και οι συλλήψεις από το κράτος εναντίον ακροδεξιών ρατσιστών δεν είναι το φάρμακο για τη θεραπεία του ρατσισμού. Η μαζική εκροή κόσμου στους δρόμους την Τετάρτη 7 Αυγούστου έδειξε ότι η αυτοοργάνωση και η αυτοαντοχή είναι μια ξεκάθαρη επιλογή πέρα από ατομικές αλήθειες και ο αγώνας δεν αφορά προσωπικούς ανεμόμυλους, αλλά για μια συλλογική ικανότητα να είσαι παρών ακόμα και στα πιο σκοτεινά ώρες.

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΓΙΑ ΤΑ 11 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΦΥΣΣΑ(ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

11 χρόνια πριν, τα ξημερώματα της 18ης Σεπτεμβρίου 2013, στο Κερατσίνι της Αττικής, ο Παύλος Φύσσας δολοφονείται από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Στο σήμερα, ο αγώνας ενάντια στο φασισμό και τα διάφορα προσωπεία που ενσαρκώνει, παραμένει ακόμα επίκαιρος και σημαντικός για τις ζωές μας, αλλά και για την ζωή του κάθε καταπιεσμένου ανθρώπου αυτής της κοινωνίας.

Ο φασισμός είναι κοινωνικό φαινόμενο, άρρηκτα συνδεδεμένο με την εξουσία, το κράτος και το κεφάλαιο, με αποτέλεσμα να μεταλλάσσεται και να παίρνει διάφορες μορφές μέσα στα χρόνια. Φέτος, μια σημαντική έκφραση του αναδυόμενου νεοφασιστικού στοιχείου ήταν τα ρατσιστικά πογκρόμ στην Αγγλία. Στις 29 Ιουλίου, στο Σάουθπορτ, υστέρα από μια δολοφονική επίθεση (όπου θύτης ήταν πιθανότατα κάποιος ανήλικος με καταγωγή από τη Ρουάντα, χώρα με 95% χριστιανικό στοιχείο, όπως και οι Άγγλοι εκκολαπτόμενοι Άντριου Τέιτ και όχι κάποιος ισλαμιστής όπως αρχικώς πιθανολογήθηκε) που είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο τριών παιδιών και τον τραυματισμό δέκα ατόμων, ακροδεξιοί σε όλη την χώρα ακολουθώντας την πάγια τακτική γενίκευσης μέσω πογκρόμ, βγήκαν στους δρόμους με στόχο να «τιμωρήσουν» (λιντσάρουν) οποιοδήποτε άνθρωπο θεωρούσαν ένοχο, δηλαδή αδύναμους και φτωχούς μετανάστες, όπως συνηθίζουν να κάνουν όλοι οι θρασύδειλοι του είδους τους.

Παράλληλα, αυτό το γεγονός εμφάνισης των φασιστών στους δρόμους είναι αποτέλεσμα της γενικής ανόδου της ακροδεξιάς σε όλη τη Δύση σε θεσμικό και μη επίπεδο. Καθώς περνάει ο καιρός, στο μυαλό του μέσου ευρωπαίου φαίνεται αναπόφευκτη η εκλογική νίκη του φασιστικού μορφώματος Λεπέν που οδηγεί σε ένα καθεστώς πλήρους κανονικοποίησης του ακροδεξιού λόγου.

Φυσικά, όλα αυτά τα βλέπουμε και στην ελληνική κοινωνία. Φασιστικές πρακτικές εντοπίζουμε αρχικά στα σύνορα της χώρας. Από τον ποταμό Έβρο μέχρι και τα νησιά του Αιγαίου οι επαναπροωθήσεις αποτελούν καθεστώς, βάζοντας στο στόχαστρο κάθε ταλαιπωρημένο άνθρωπο που θέλει να βρει ένα καλύτερο μέλλον. Οι επαναπροωθήσεις αυτές, πολλές φορές καταλήγουν θανατηφόρες, κάνοντάς μας να μετράμε κρατικές δολοφονίες, όπως στην περίπτωση του ναυαγίου της Πύλου, με εκατοντάδες νεκρούς. Στο βάζο με το μέλι που ονομάζεται «υπεράσπιση των συνόρων» έχουν βουτηγμένα τα χέρια τους διάφορα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Από το ΑΠΘ και το ΕΜΠ που παράγουν έρευνα χρηματοδοτούμενη από ευρωπαϊκά προγράμματα για το στρατό και την αστυνομία στο πλαίσιο «διαφύλαξης» των συνόρων, μέχρι και τους διάφορους εφοπλιστές (βλ. Μαρινάκης) με την έμπρακτη στήριξη των σωμάτων ασφαλείας και των «ηρωικών» μας συνοριοφυλάκων.

Πιο συγκεκριμένα στη Θεσσαλονίκη την Παρασκευή 06/09 και έπειτα από συναυλία στην περιοχή της Νεάπολης, 15 περίπου φασιστοειδή επιτέθηκαν σε παρέα 6 ατόμων οι οποίοι έφεραν αντιφασιστικά χαρακτηριστικά. Μία επίθεση που έρχεται να συμπληρώσει σειρά απο γεγονότα τους τελευταίους μήνες (βλ. φασιστικά σύμβολα στο βιβλιοπωλείο “Ακυβέρνητες Πολιτείες” στο κέντρο και στη Λαϊκή Βιβλιοθήκη στη Νεάπολη, επίθεση σε τρανς άτομο στην πλ. Αριστοτελους κ.α.) που δηλητηριάζουν τους δρόμους και τις πλατείες αυτής της πόλης με σκοταδιστικές πρακτικές και αντιλήψεις.

Στο πλαίσιο του κοινωνικού διαχωρισμού που προαναφέρθηκε, έχει εισαχθεί και στα μέρη μας ένα νέο ρεύμα φασιστικής ρητορικής εν ονόματι “anti-woke”. Αυτό το «κίνημα», στην βάση του

αποτελείται από άτομα με αντιδραστικές πολιτισμικές πεποιθήσεις, που εναντιώνονται στη διεκδίκηση αναγνώρισης και ορατότητας διαφόρων ευάλωτων κοινωνικών ομάδων (μετανάστ(ρι)ες-α, ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, θυληκότητες κλπ.) Αυτή η ρητορική, που προάγει ως ανώτερο το ανδρικό φύλο που επιβάλλεται σε ένα υποτιθέμενο κατώτερο γυναικείο, αποτέλεσμα μιας πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας, οδηγεί σε κακοποιητικές συμπεριφορές που μπορεί να δέχεται ένα παιδί για να μεγαλώνει με βάση τον «κοινωνικό ρόλο» που έρχεται πακέτο με το βιολογικό του φύλο μέχρι την ενδοοικογενειακή σωματική και λεκτική κακοποίηση που μπορεί να δέχεται μια γυναίκα, ακραία έκφραση της οποίας αποτελούν οι γυναικοκτονίες που έχουμε κουραστεί να μετράμε, ενώ το έχουμε δει να αποτυπώνεται και στο δρόμο με διάφορες ομοφοβικές επιθέσεις, με χαρακτηριστικό συμβάν την επίθεση μιας μάζας ανήλικων φασιστοειδών σε δύο κουιρ άτομα, τον Μάρτιο του ‘24, στην Πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης. Η “anti-woke” ρητορική, εργαλειοποιείται και από τα ελληνικά ακροδεξιά κόμματα ως τροφή για τον κάθε πικραμένο-η που αποτελεί την εκλογική τους βάση και που το υπαρξιακό του άγχος για επιβίωση το στρέφει πολύ βολικά ενάντια σε όσους νιώθει ότι αποτελούν απειλή για τα ήθη, τις παραδόσεις και τις εθνικές του πεποιθήσεις.

Ο φασισμός αποτελεί δομικό στοιχείο στη συγκρότηση των εθνών κρατών της νεωτερικότητας. Αποτελεί μια ριζοσπαστική έκφανση του δομικού ρατσισμού, της αποικιοκρατίας και του εθνικισμού που ενυπάρχουν σε όλα τα κράτη της Δύσης από τη στιγμή της δημιουργίας τους. Εκπληρώνει το ρόλο του μέσα σε συνθήκες κοινωνικής κρίσης, εμφανιζόμενος ως αντισυστημική και ριζοσπαστική λύση απέναντι στην αμηχανία και την ανικανότητα του κοινοβουλευτισμού. Ο φασισμός ενσαρκώνει σε πιο παροξυσμικό βαθμό, τον βαθύ ρατσισμό του δυτικού κόσμου απέναντι στις κοινωνικές ομάδες που θεωρεί κατώτερες και «γυμνές» από δικαιώματα, ενώ παράλληλα και παρά την δήθεν αντικαπιταλιστική ρητορική του, αποτελεί μία σωτήρια για τον καπιταλισμό δύναμη, λειτουργώντας ως τσιράκι των ισχυρών αφεντικών, όποτε αυτοί τον χρειάζονται.

Όταν κάποιος σοκάρεται με τη βία των φασιστών απέναντι στους αδύναμους, θα πρέπει να θυμάται ότι οι κοινωνίες μας είναι βουτηγμένες μέσα στον εθνικισμό, το μιλιταρισμό, την πατριαρχία και το μίσος για το διαφορετικό που ενσαρκώνεται με τις μορφές της μετανάστριας, του πρόσφυγα, του ατόμου που δεν «ικανοποιεί» τα κοινωνικά και σεξουαλικά στάνταρ, του κοινωνικού αγωνιστή που αντιστέκεται στο υπάρχον και βολικά βαφτίζεται βολεμένος από όσους δεν σκοπεύουν να κουνήσουν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι για την ανατροπή της υπάρχουσας άθλιας κατάστασης που ζούμε.

Το να παλεύεις ενάντια στον φασισμό, σημαίνει πολλά πράγματα : σημαίνει να παλεύεις ενάντια στην κοινωνική αδικία, ενάντια στην κρατική εξουσία, την καπιταλιστική βαρβαρότητα, το ρατσισμό απέναντι στους αδύναμους, να παλεύεις ενάντια στον πόλεμο και τον εθνικιστικό παροξυσμό. Σημαίνει, επίσης, να τσακίζεις τους φασίστες όπου τους βρεις. Επειδή η μνήμη δεν είναι σκουπίδι, ούτε μουσειακό έκθεμα που μας «θυμίζει» την ναζιστική και φασιστική κτηνωδία σαν να είναι κάτι περασμένο και μακρινό, δεν ξεχνάμε και δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσουμε ούτε τον Παύλο Φύσσα, ούτε τον Σεχζάτ Λουκμάν, ούτε τους ανώνυμους νεκρούς μετανάστες και πρόσφυγες, αλλά θα συνεχίσουμε να τσακίζουμε τους φασίστες παντού, στήνοντας παντού αναχώματα κοινωνικού και μαχητικού αντιφασισμού.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ – ΤΕΤΑΡΤΗ 18/09 ΣΤΙΣ 18:00, ΚΑΜΑΡΑ (Κοινό μπλοκ με τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο)

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΖΕΙ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ-ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΜΟΣ ΠΑΝΤΟΥ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ – ΠΟΡΕΙΑ 18/09 – 18:00 (ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΥ)

11 χρόνια πριν, τα ξημερώματα της 18ης Σεπτεμβρίου 2013, στο Κερατσίνι της Αττικής, ο Παύλος Φύσσας δολοφονείται από τα τάγματα εφόδου της Χρυσής Αυγής. Στο σήμερα, ο αγώνας ενάντια στο φασισμό και τα διάφορα προσωπεία που ενσαρκώνει, παραμένει ακόμα επίκαιρος και σημαντικός για τις ζωές μας, αλλά και για την ζωή του κάθε καταπιεσμένου ανθρώπου αυτής της κοινωνίας.
Ο φασισμός είναι κοινωνικό φαινόμενο, άρρηκτα συνδεδεμένο με την εξουσία, το κράτος και το κεφάλαιο, με αποτέλεσμα να μεταλλάσσεται και να παίρνει διάφορες μορφές μέσα στα χρόνια. Φέτος, μια σημαντική έκφραση του αναδυόμενου νεοφασιστικού στοιχείου ήταν τα ρατσιστικά πογκρόμ στην Αγγλία. Στις 29 Ιουλίου, στο Σάουθπορτ, υστέρα από μια δολοφονική επίθεση (όπου θύτης ήταν πιθανότατα κάποιος ανήλικος με καταγωγή από τη Ρουάντα, χώρα με 95% χριστιανικό στοιχείο, όπως και οι Άγγλοι εκκολαπτόμενοι Άντριου Τέιτ και όχι κάποιος ισλαμιστής όπως αρχικώς πιθανολογήθηκε) που είχε ως αποτέλεσμα το θάνατο τριών παιδιών και τον τραυματισμό δέκα ατόμων, ακροδεξιοί σε όλη την χώρα ακολουθώντας την πάγια τακτική γενίκευσης μέσω πογκρόμ, βγήκαν στους δρόμους με στόχο να «τιμωρήσουν» (λιντσάρουν) οποιοδήποτε άνθρωπο θεωρούσαν ένοχο, δηλαδή αδύναμους και φτωχούς μετανάστες, όπως συνηθίζουν να κάνουν όλοι οι θρασύδειλοι του είδους τους.
Παράλληλα, αυτό το γεγονός εμφάνισης των φασιστών στους δρόμους είναι αποτέλεσμα της γενικής ανόδου της ακροδεξιάς σε όλη τη Δύση σε θεσμικό και μη επίπεδο. Καθώς περνάει ο καιρός, στο μυαλό του μέσου ευρωπαίου φαίνεται αναπόφευκτη η εκλογική νίκη του φασιστικού μορφώματος Λεπέν που οδηγεί σε ένα καθεστώς πλήρους κανονικοποίησης του ακροδεξιού λόγου.
Φυσικά, όλα αυτά τα βλέπουμε και στην ελληνική κοινωνία.

Φασιστικές πρακτικές εντοπίζουμε αρχικά στα σύνορα της χώρας. Από τον ποταμό Έβρο μέχρι και τα νησιά του Αιγαίου οι επαναπροωθήσεις αποτελούν καθεστώς, βάζοντας στο στόχαστρο κάθε ταλαιπωρημένο άνθρωπο που θέλει να βρει ένα καλύτερο μέλλον. Οι επαναπροωθήσεις αυτές, πολλές φορές καταλήγουν θανατηφόρες, κάνοντάς μας να μετράμε κρατικές δολοφονίες, όπως στην περίπτωση του ναυαγίου της Πύλου, με εκατοντάδες νεκρούς. Στο βάζο με το μέλι που ονομάζεται «υπεράσπιση των συνόρων» έχουν βουτηγμένα τα χέρια τους διάφορα κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας. Από το ΑΠΘ και το ΕΜΠ που παράγουν έρευνα χρηματοδοτούμενη από ευρωπαϊκά προγράμματα για το στρατό και την αστυνομία στο πλαίσιο «διαφύλαξης» των συνόρων, μέχρι και τους διάφορους εφοπλιστές (βλ. Μαρινάκης) με την έμπρακτη στήριξη των σωμάτων ασφαλείας και των «ηρωικών» μας συνοριοφυλάκων.

Αυτές τις πρακτικές, δεν τις βλέπουμε μόνο στα σύνορα και στα ακριτικά νησιά της χώρας, αλλά εντοπίζονται παντού μέσα στην ελληνική κοινωνία. Στην πόλη μας, μόνο όσοι εθελοτυφλούν δε βλέπουν τους κοινωνικούς και ταξικούς διαχωρισμούς που επιβάλλονται στον άμεσα εκμεταλλεύσιμο πληθυσμό των Ιωαννίνων. Στα Γιάννενα, το κοινό μυστικό για το οποίο κανένας δεν μιλάει, είναι αυτό του κυκλώματος εκμετάλλευσης που έχει χτιστεί μεταξύ ελληνικού κράτους, Περιφέρειας Ηπείρου, Καμπ Κατσικάς, ΜΚΟ-νταβατζήδων και πτηνοτροφικών μονάδων, με θύμα τον προσφυγικό πληθυσμό της πόλης.

Σε μια κίνηση που θυμίζει τις εποχές του δουλεμπορίου και της μετακίνησης των πληθυσμών για την εκπλήρωση των καπιταλιστικών στόχων ανάπτυξης, οι μεγάλες πτηνοτροφικές μονάδες της Ηπείρου, Πίνδος και Νιτσιάκος, χρησιμοποιούν μη καταγεγραμμένους πρόσφυγες και προσφύγισσες ως φθηνό εργατικό δυναμικό, βάζοντάς τους για εργασία στους πιο επικίνδυνους τομείς του εργοστασίου, όπως τα σφαγεία, πετώντας τους ένα ψωρομερόκαματο. Όλα αυτά, διαδραματίζονται υπό την αιγίδα του ελληνικού κράτους και του περιφερειάρχη Ηπείρου Καχριμάνη, με την άριστη συνεργασία του Καμπ Κατσικάς, που «ξεφορτώνεται» πρόσφυγες χωρίς χαρτιά και των ΜΚΟ/Νταβατζήδων, που παίρνουν και αυτοί την προμήθειά τους κατευθύνοντας τους ανθρώπους να δουλέψουν σε αυτά τα κάτεργα.

Στο πλαίσιο του κοινωνικού διαχωρισμού που προαναφέρθηκε, έχει εισαχθεί και στα μέρη μας ένα νέο ρεύμα φασιστικής ρητορικής εν ονόματι “anti-woke”. Αυτό το «κίνημα», στην βάση του

αποτελείται από άτομα με αντιδραστικές πολιτισμικές πεποιθήσεις, που εναντιώνονται στη διεκδίκηση αναγνώρισης και ορατότητας διαφόρων ευάλωτων κοινωνικών ομάδων (μετανάστ(ρι)ες-α, ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα, θυληκότητες κλπ.) Αυτή η ρητορική, που προάγει ως ανώτερο το ανδρικό φύλο που επιβάλλεται σε ένα υποτιθέμενο κατώτερο γυναικείο, αποτέλεσμα μιας πατριαρχικά δομημένης κοινωνίας, οδηγεί σε κακοποιητικές συμπεριφορές που μπορεί να δέχεται ένα παιδί για να μεγαλώνει με βάση τον «κοινωνικό ρόλο» που έρχεται πακέτο με το βιολογικό του φύλο μέχρι την ενδοοικογενειακή σωματική και λεκτική κακοποίηση που μπορεί να δέχεται μια γυναίκα, ακραία έκφραση της οποίας αποτελούν οι γυναικοκτονίες που έχουμε κουραστεί να μετράμε, ενώ το έχουμε δει να αποτυπώνεται και στο δρόμο με διάφορες ομοφοβικές επιθέσεις, με χαρακτηριστικό συμβάν την επίθεση μιας μάζας ανήλικων φασιστοειδών σε δύο κουιρ άτομα, τον Μάρτιο του ‘24, στην Πλατεία Αριστοτέλους της Θεσσαλονίκης. Η “anti-woke” ρητορική, εργαλειοποιείται και από τα ελληνικά ακροδεξιά κόμματα ως τροφή για τον κάθε πικραμένο-η που αποτελεί την εκλογική τους βάση και που το υπαρξιακό του άγχος για επιβίωση το στρέφει πολύ βολικά ενάντια σε όσους νιώθει ότι αποτελούν απειλή για τα ήθη, τις παραδόσεις και τις εθνικές του πεποιθήσεις.

Ο φασισμός αποτελεί δομικό στοιχείο στη συγκρότηση των εθνών κρατών της νεωτερικότητας. Αποτελεί μια ριζοσπαστική έκφανση του δομικού ρατσισμού, της αποικιοκρατίας και του εθνικισμού που ενυπάρχουν σε όλα τα κράτη της Δύσης από τη στιγμή της δημιουργίας τους. Εκπληρώνει το ρόλο του μέσα σε συνθήκες κοινωνικής κρίσης, εμφανιζόμενος ως αντισυστημική και ριζοσπαστική λύση απέναντι στην αμηχανία και την ανικανότητα του κοινοβουλευτισμού. Ο φασισμός ενσαρκώνει σε πιο παροξυσμικό βαθμό, τον βαθύ ρατσισμό του δυτικού κόσμου απέναντι στις κοινωνικές ομάδες που θεωρεί κατώτερες και «γυμνές» από δικαιώματα, ενώ παράλληλα και παρά την δήθεν αντικαπιταλιστική ρητορική του, αποτελεί μία σωτήρια για τον καπιταλισμό δύναμη, λειτουργώντας ως τσιράκι των ισχυρών αφεντικών, όποτε αυτοί τον χρειάζονται.

Όταν κάποιος σοκάρεται με τη βία των φασιστών απέναντι στους αδύναμους, θα πρέπει να θυμάται ότι οι κοινωνίες μας είναι βουτηγμένες μέσα στον εθνικισμό, το μιλιταρισμό, την πατριαρχία και το μίσος για το διαφορετικό που ενσαρκώνεται με τις μορφές της μετανάστριας, του πρόσφυγα, του ατόμου που δεν

«ικανοποιεί» τα κοινωνικά και σεξουαλικά στάνταρ, του κοινωνικού αγωνιστή που αντιστέκεται στο υπάρχον και βολικά βαφτίζεται βολεμένος από όσους δεν σκοπεύουν να κουνήσουν ούτε το μικρό τους δαχτυλάκι για την ανατροπή της υπάρχουσας άθλιας κατάστασης που ζούμε.
Το να παλεύεις ενάντια στον φασισμό, σημαίνει πολλά πράγματα : σημαίνει να παλεύεις ενάντια στην κοινωνική αδικία, ενάντια στην κρατική εξουσία, την καπιταλιστική βαρβαρότητα, το ρατσισμό απέναντι στους αδύναμους, να παλεύεις ενάντια στον πόλεμο και τον εθνικιστικό παροξυσμό. Σημαίνει, επίσης, να τσακίζεις τους φασίστες όπου τους βρεις. Επειδή η μνήμη δεν είναι σκουπίδι, ούτε μουσειακό έκθεμα που μας «θυμίζει» την ναζιστική και φασιστική κτηνωδία σαν να είναι κάτι περασμένο και μακρινό, δεν ξεχνάμε και δεν πρόκειται ποτέ να ξεχάσουμε ούτε τον Παύλο Φύσσα, ούτε τον Σεχζάτ Λουκμάν, ούτε τους ανώνυμους νεκρούς μετανάστες και πρόσφυγες, αλλά θα συνεχίσουμε να τσακίζουμε τους φασίστες παντού, στήνοντας παντού αναχώματα κοινωνικού και μαχητικού αντιφασισμού.
ΠΛΑΙΣΙΩΝΟΥΜΕ ΤΟ ΜΠΛΟΚ ΤΟΥ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΥ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 18/09 ΣΤΙΣ 18:00 ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΥ
Ο ΠΑΥΛΟΣ ΖΕΙ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙ
Χειρονομία – Αντιεξουσιαστική Κίνηση

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/ΠΟΡΕΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ 15/09 12:00 ΣΤΟ ΡΟΛΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΗΣ

Την Παρασκευή 06/09 και έπειτα από συναυλία στην περιοχή της Νεάπολης, 15 περίπου φασιστοειδή επιτεθηκαν σε παρέα 6 ατόμων οι οποίοι έφεραν αντιφασιστικά χαρακτηριστικά. Μία επίθεση που έρχεται να συμπληρώσει σειρά απο γεγονότα τους τελευταίους μήνες (βλ. φασιστικά σύμβολα στο βιβλιοπωλείο Ακυβέρνητες Πολιτείες στο κέντρο και στη λαϊκή βιβλιοθήκη στη Νεάπολη,

επίθεση σε τρανς άτομο στην πλ. Αριστοτελους κ.α.) που δηλητηριάζουν τους δρομους και τις πλατείες αυτής της πόλης με σκοταδιστικές πρακτικές και αντιλήψεις.
11 χρόνια μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα (Killah P) απο τους νεοναζί της Χρυσής Αυγής, βλέπουμε ακροδεξιά σκουπίδια και γκρούπες να κερδίζουν έδαφος (πάντα βάζοντας το στα πόδια ακριβώς μετά), καθώς ήταν και θα είναι αναπόσπαστο κομμάτι του κράτους και του κεφαλαίου που τα εργαλειοποιούν για την επίτευξη των δικών τους συμφερόντων.
Εκμεταλλευόμενοι μία περιοδο οικονομικής επισφάλειας, υπέρμετρης ακρίβειας, εξώσεων, πολέμου και αναταραχών, η Ακροδεξιά βρίσκει χώρο να αναπτύξει τη δική της ρητορική μίσους στο όνομα κάποιας υπεροχής έναντι των πιο αδύναμων και καταπιεσμένων. Είτε είναι αντιεξουσιαστές, αντιφασίστ(ρι)ες, απεργοί/ές, ΛΟΑΤΚΙ+, μετανάστ(ρι)ες και ρομά, το κουβάρι του φασισμού ξετυλίγεται επικίνδυνα και ο μόνος τροπος να το αντιμετωπίσουμε είναι συλλογικά, κοινωνικά και μαχητικά.
Κόντρα σε όλο αυτόν τον κοινωνικό κανιβαλισμό και το σκοτάδι της μισαλλοδοξίας προτάσσουμε την αλληλεγγύη, την συνύπαρξη και την πολυμορφία στις γειτονιές πέρα από κάθε φυλή και φύλο. Στεκόμαστε απέναντι σε φασιστικές απειλές και πρακτικές, αγωνιζόμαστε σε σχολεία, δρόμους, πλατείες και γειτονιές καθημερινά και ακατάπαυστα. Ενάντια σε εθνικισμό, πατριαρχία και φασισμό χτίζουμε τείχη αλληλεγγύης κι αξιοπρέπειας.

- **ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/ΠΟΡΕΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ 15/09 12:00 ΣΤΟ ΡΟΛΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΗΣ**

- **ΟΥΤΕ ΣΤΗ ΝΕΑΠΟΛΗ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ**

- **ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΦΑΣΙΣΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΦΟΒΙΚΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΘΕΡΜΑΙΚΟ**

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης | ak_salonica@espiv.net